

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

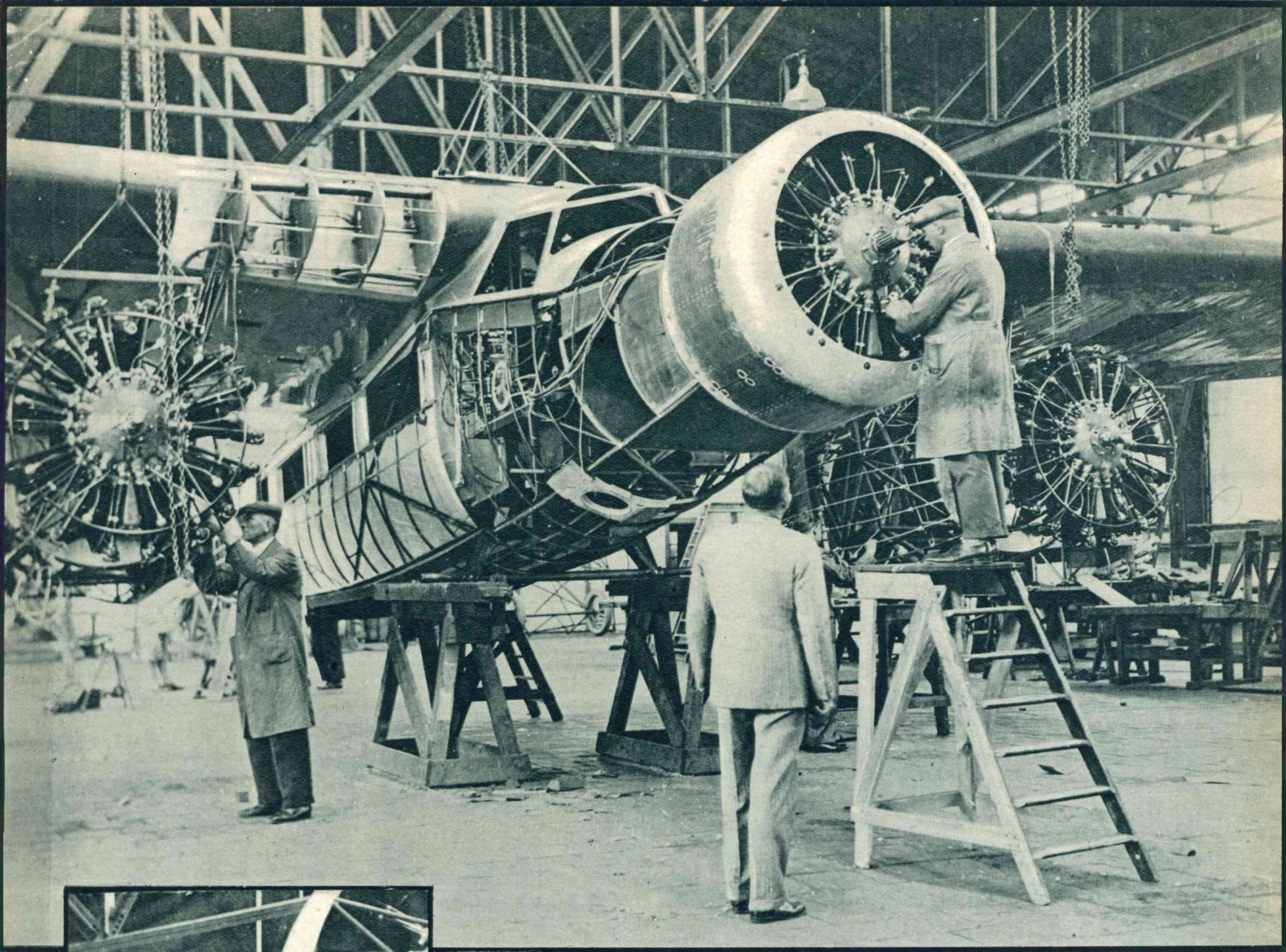
AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

FOKKER FILMT

wanneer hij geen vliegtuigen bouwt

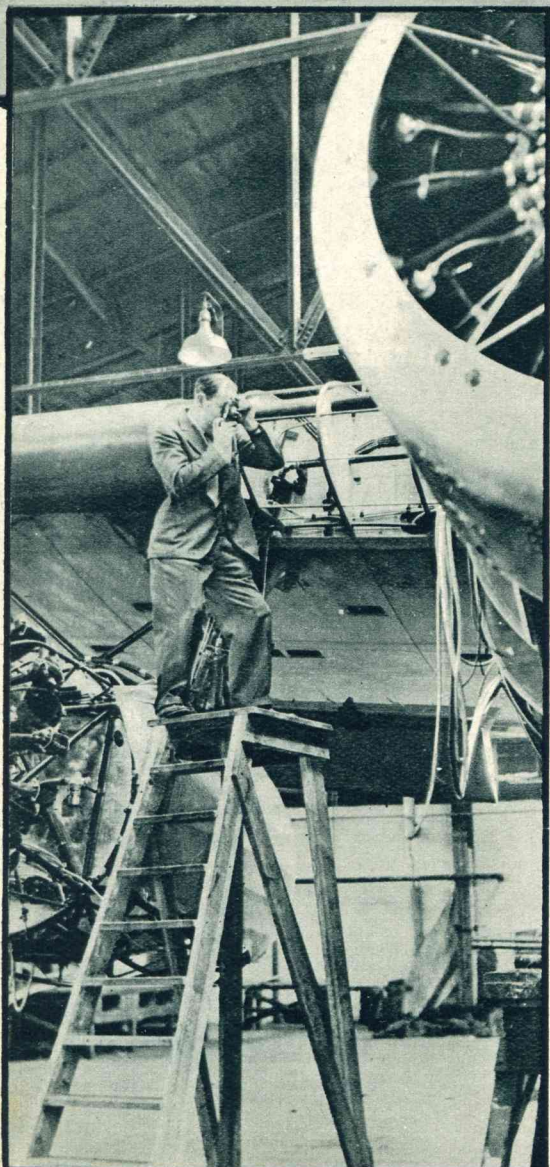
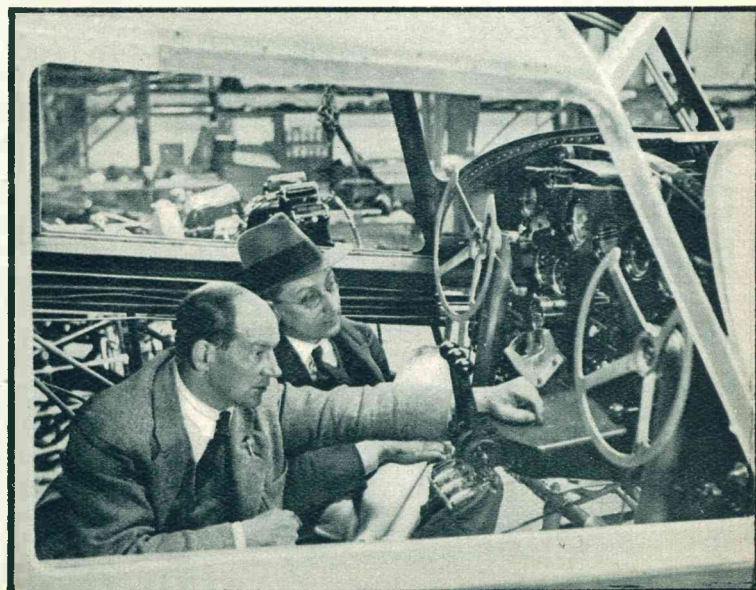
Het plaatsen der motoren in de F.XX.

DE **F.XX** HET SNELSTE VERKEERSVLEGTUIG TER WERELD

*Fokker en een van zijn helpers
in de van twee zitplaatsen
voorzien pilootcabine.*

De jeugd van den Haarlemmer Anthony Fokker kenmerkte zich door allerlei voorvallen, waaruit men dacht te mogen afleiden, dat hij geen wereldbekend man zou worden. Met leeren immers ging het niet. Wie durft 'n Hollandschen jongen met slechte rapporten te voorspellen, dat hij slagen zal in het leven? En wie zou een twintigjarige, die vrijwel zonder kapitaal en zonder aanvankelijk succes aan zijn uitvindingen werkt, durven aanmoedigen en hem 'n schitterende toekomst beloven? Dat ligt niet in den voorzichtigen aard

*De man aan wien (bijna)
geen geheim van den
vliegtuigbouw ontging.*

van den Nederlander. Hij gelooft alleen aan de jongens „waar wat in zit”. Jammer genoeg kijkt hij meestal niet diep genoeg, om daarover te mogen oordeelen.

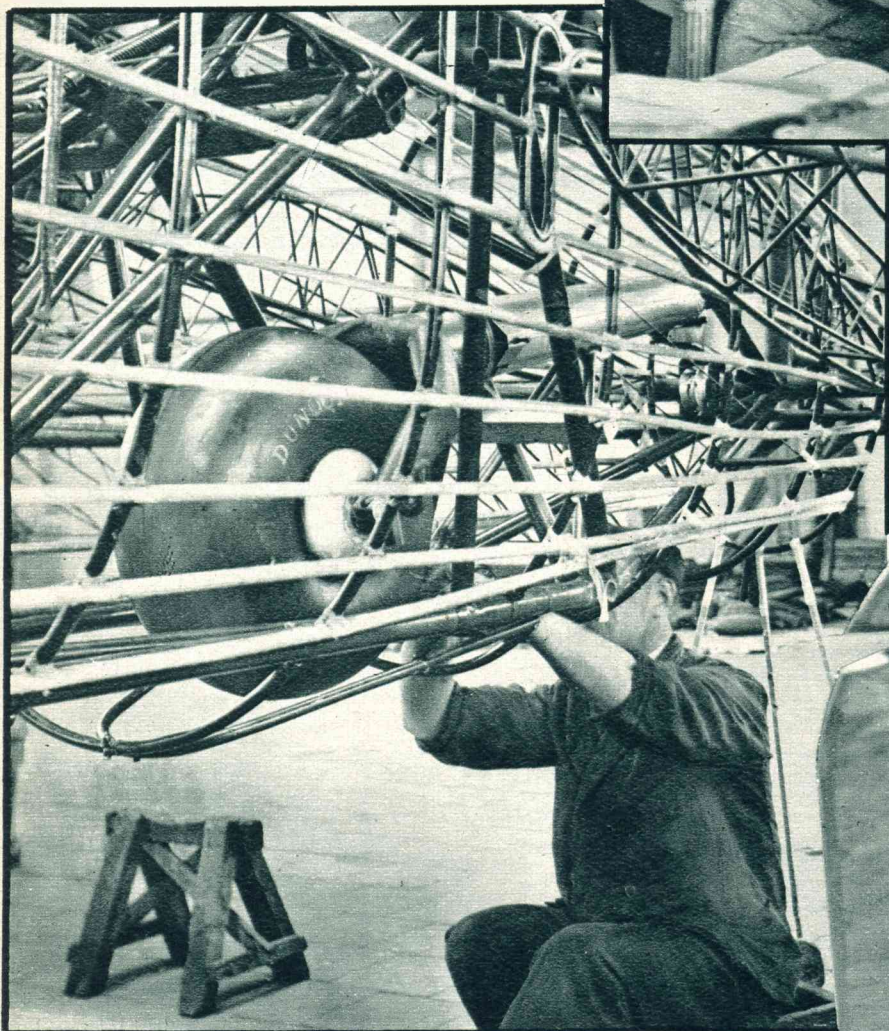
Fokker was niet voorzichtig, hij zette door, onbesuisd, maar toch met sterken wil. Hij is geworden de grootste vliegtuigbouwer ter wereld. Alle beschaafde landen bestellen bij hem hun vliegtuigen. Op het oogenblik vliegen 40 verschillende maatschappijen en 2 regeeringsdiensten in 27 landen met Fokkervliegtuigen; aan 15 landen werden bouwlicenties gegeven voor de vervaardiging van Fokkervliegtuigen in eigen land. En dan nog niet gesproken van de militaire vliegtuigen, die Fokker gebouwd heeft, of ten dienste waarvan hij belangrijke uitvindingen heeft gedaan. Geen

Fokker werd in een Amsterdamsch hotel temidden van zijn bezigheden door onzen reporter overvallen.

nieuwe Fokker-type naderde reeds zijn voltooiing. Zeer binnenkort zal het op Schiphol worden ingevlogen.

De F.XX is een driemotorig type, uitgerust met 3 Wright Cyclone motoren van 640 P.K. elk, die het vliegtuig met een maximum snelheid van 300 K.M. per uur zullen voortbewegen. Daarmede zal de F.XX het snelste driemotorige vliegtuig ter wereld zijn. Om een dergelijke enorme snelheid voor een vliegtuig van zulke afmetingen te bereiken, is aan alle uitwendige deelen een zoo gunstig mogelijke stroomlijnvorm gegeven, terwijl om den luchtweerstand tot een minimum te beperken en daarmede de snelheid belangrijk te verhoogen, het landingsgestel en staartwiel in trekbaar zijn uitgevoerd, d.w.z. dat onmiddellijk na den start de beide wielen in de aan den vleugel hangende gondels van de zijmotoren en het staart-

Het construeeren van het staartwiel, dat in den romp van het vliegtuig kan worden getrokken.

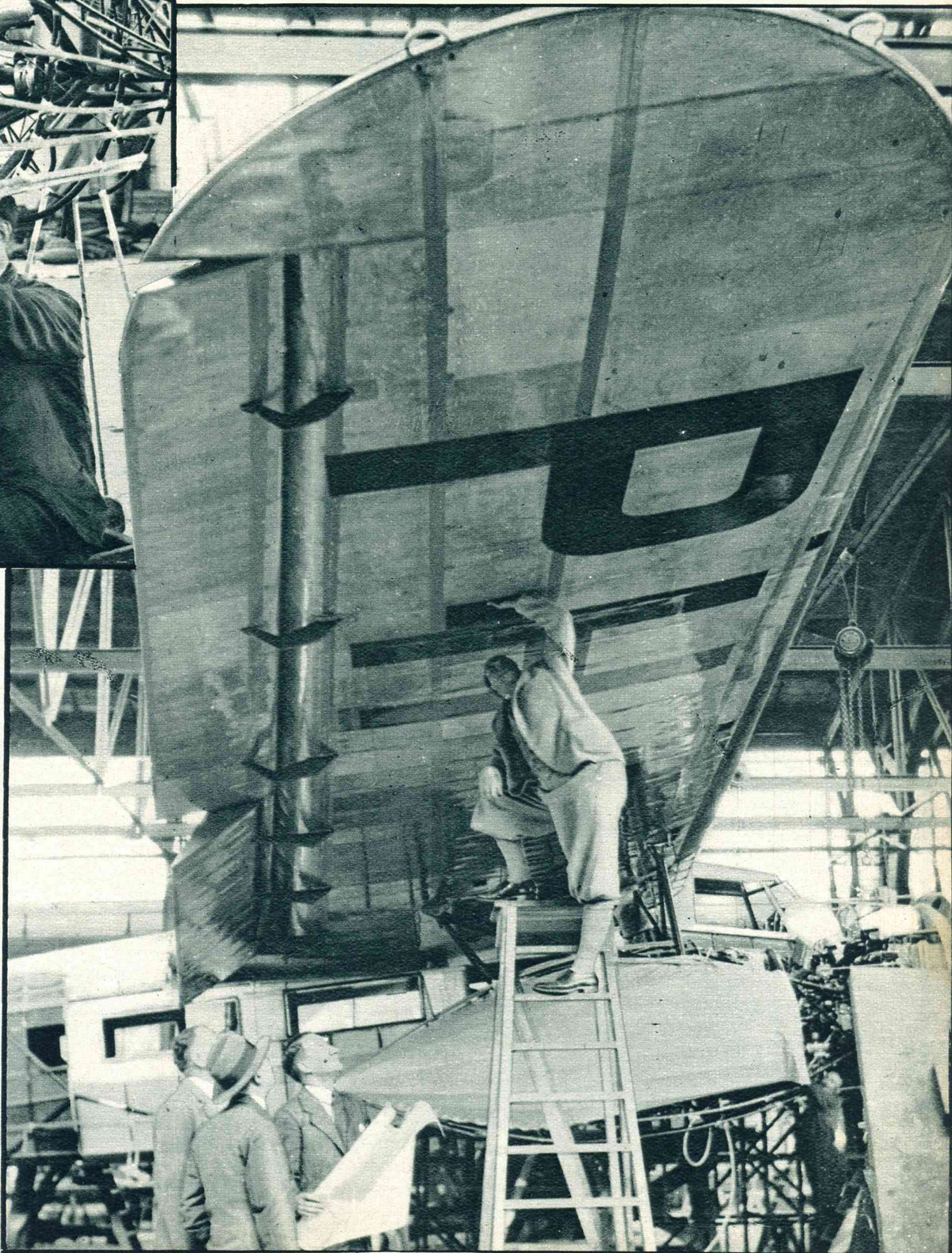
vliegtuig ter wereld is zoo verspreid als dat van den Hollander, die zijn naam er aan verbond en die — Amerikaan werd.

Fokker werd burger der Vereenigde Staten. Wat moest de reporter, die hem ontmoeten wilde, en die wel wist dat de „hindernissen” vrijwel onneembaar waren, anders doen, dan hem op zijn Amerikaansch overvallen? Die overval beteekende: „Gij zijt Amerikaan geworden, nu moet ge u aan Amerikaansche journalistieke methoden onderwerpen.”

Fokker stemde toe — misschien uit vrees, dat de journalist hem anders ontvoeren zou. Hij bewilligde in een bezoek aan de fabrieken aan de overzijde van het IJ in Amsterdam, waar, naar „toevallig” bekend was, druk werd gearbeitet aan het nieuwste lucht wonder, de F.XX.

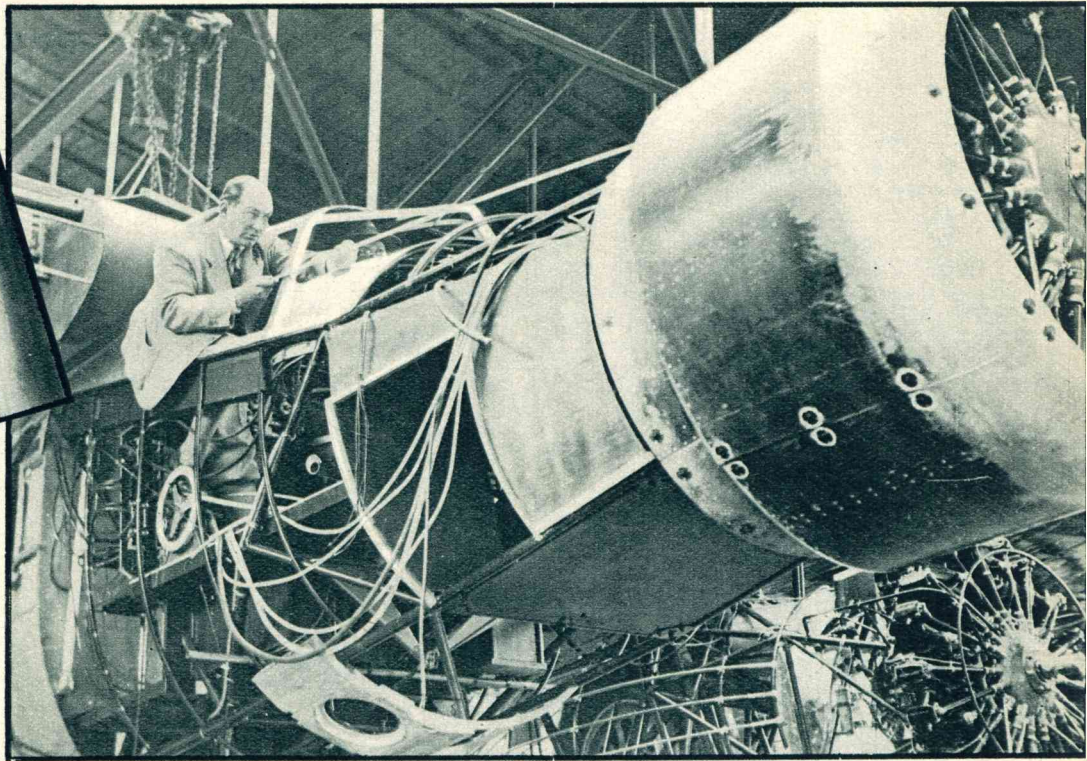
In duizelingwekkende vaart reed Fokker reporter en fotograaf door Amsterdam. Eenmaal in de werkplaatsen aangekomen, kon de fotograaf A. Eisenstaedt — A.P. — zijn serie exclusieve opnamen voor ons blad beginnen. Het

Fokker controleert de bagageruimten. Op den achtergrond een der gondels, waarin de wielen worden opgetrokken

In de werkplaatsen der Fokkerfabrieken: de machine, die trek en breukbelasting controleert.

Fokker verricht nametingen.

Op het dak van de Fokkerfabrieken zijn verschillende materialen, die bij den bouw van het vliegtuig benut worden, — zooals metaal, linnen, lak en hout — aan alle weersgesteldheden bloot gesteld. Iederen morgen noteert een ingenieur zijn bevindingen hieromtrent.

wiel in den romp worden opgetrokken.

Het toestel, dat bestemd is voor de K.L.M., zal op de Europeesche lijnen plaats bieden aan 12 passagiers, terwijl op de Holland-Indië-lijn de cabine ingericht zal worden voor het vervoer van 6 passagiers.

Hieronder volgen eenige der voornaamste afmetingen, gewichten en prestaties van dit nieuwe toestel.

Vlucht :	25.7 M.
Lengte :	16.5 M.
Hoogte :	4.5 M.
Dragend vleugeloppervlak	96 M ² .

Gewicht leeg :	5200 Kg.
Nuttige last :	3500 Kg.

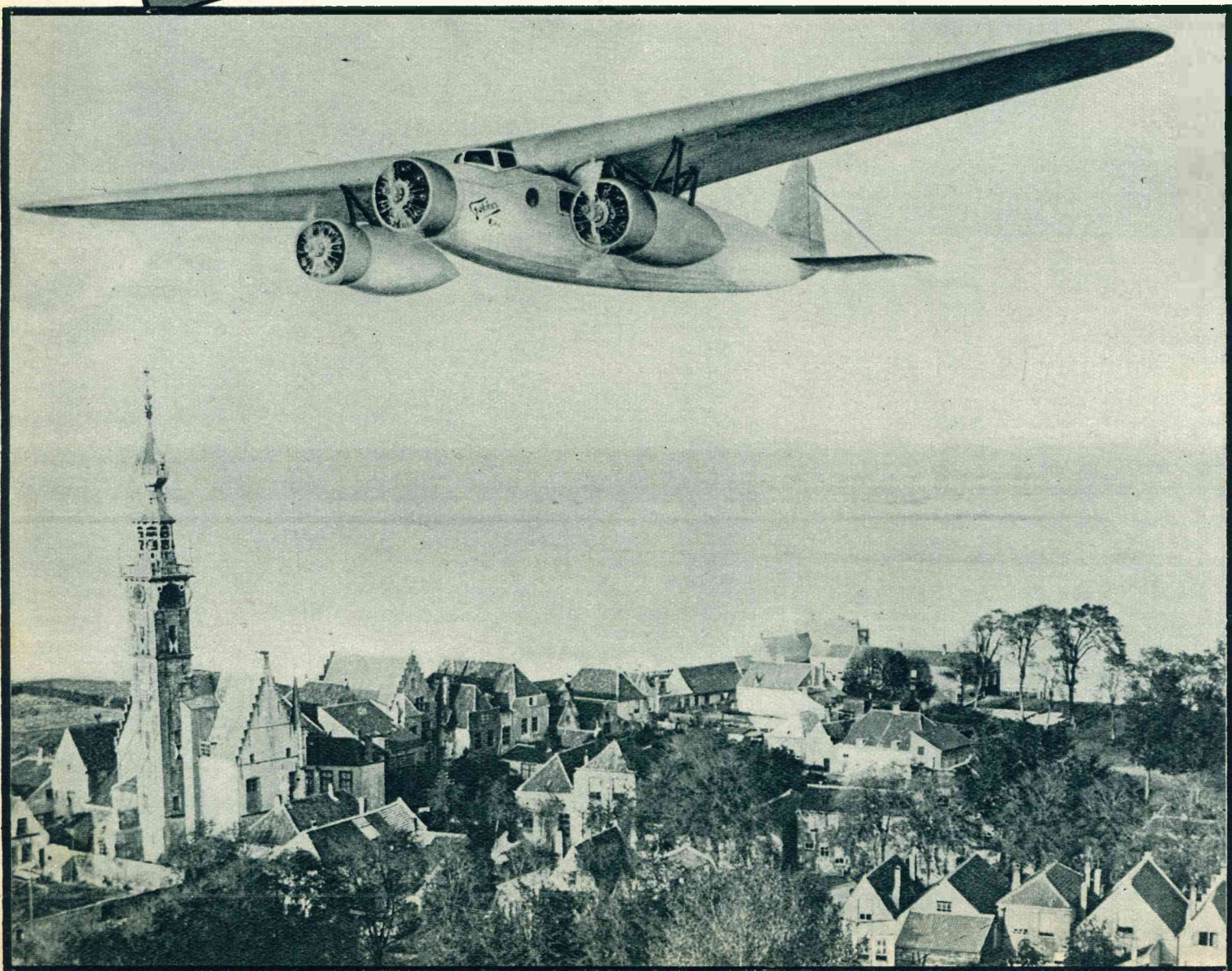
Totaalgewicht :	8700 Kg.
Werkingsfeer met volle tanks ca.	1630 K.M.
Stijgtijd naar 1000 M.	3.6 min.
„ „ 3000 „	13.8 min.

De kruissnelheid van de F.XX zal ongeveer 250 K.M. per uur bedragen en met volle belasting zal bij eventueel defect aan een der motoren zonder bezwaar kunnen worden doorgevlogen. Op 2 motoren zal het vliegtuig zelfs tot ca. 3100 M. kunnen stijgen.

Bij gebruik van dit toestel op de Holland-Indië-lijn, de langste luchtverbinding ter wereld (14.500 K.M.), zal de F.XX dit traject bij een kruissnelheid van 250 K.M. per uur in rond 60 uur kunnen afleggen. De K.L.M. hoopt met de F.XX den reisduur van 8 à 9 dagen, die een Indiëreis op het oogenblik vordert, op 6 dagen te brengen en in de naaste toekomst zelfs tot op 4 dagen te bekorten.

Fokker, de vliegende Hollander der twintigste eeuw, heeft met het construeeren van de F.XX de afstanden weer belangrijk korter gemaakt. De aarde wordt kleiner. De verovering der lucht voor het wereldverkeer is een feit — en een Hollandse naam is daar onafscheidelijk aan verbonden.

Zoo vliegt de F. XX over Nederland.

VRIJDAG 26 MEI 1933

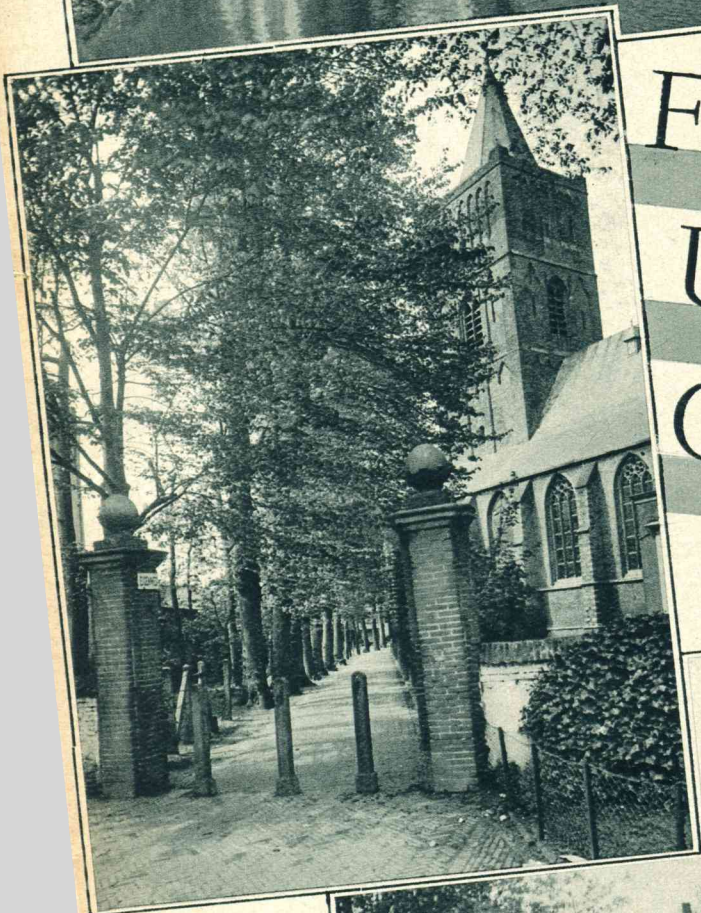
No. 11

'n Landelijk hoekje te Noordwijkerhout.

De lommerrijke Hoofdstraat in Noordwijk.

FOTO'S UIT ONS GEBIED

De Hervormde
kerk te
Noordwijk.

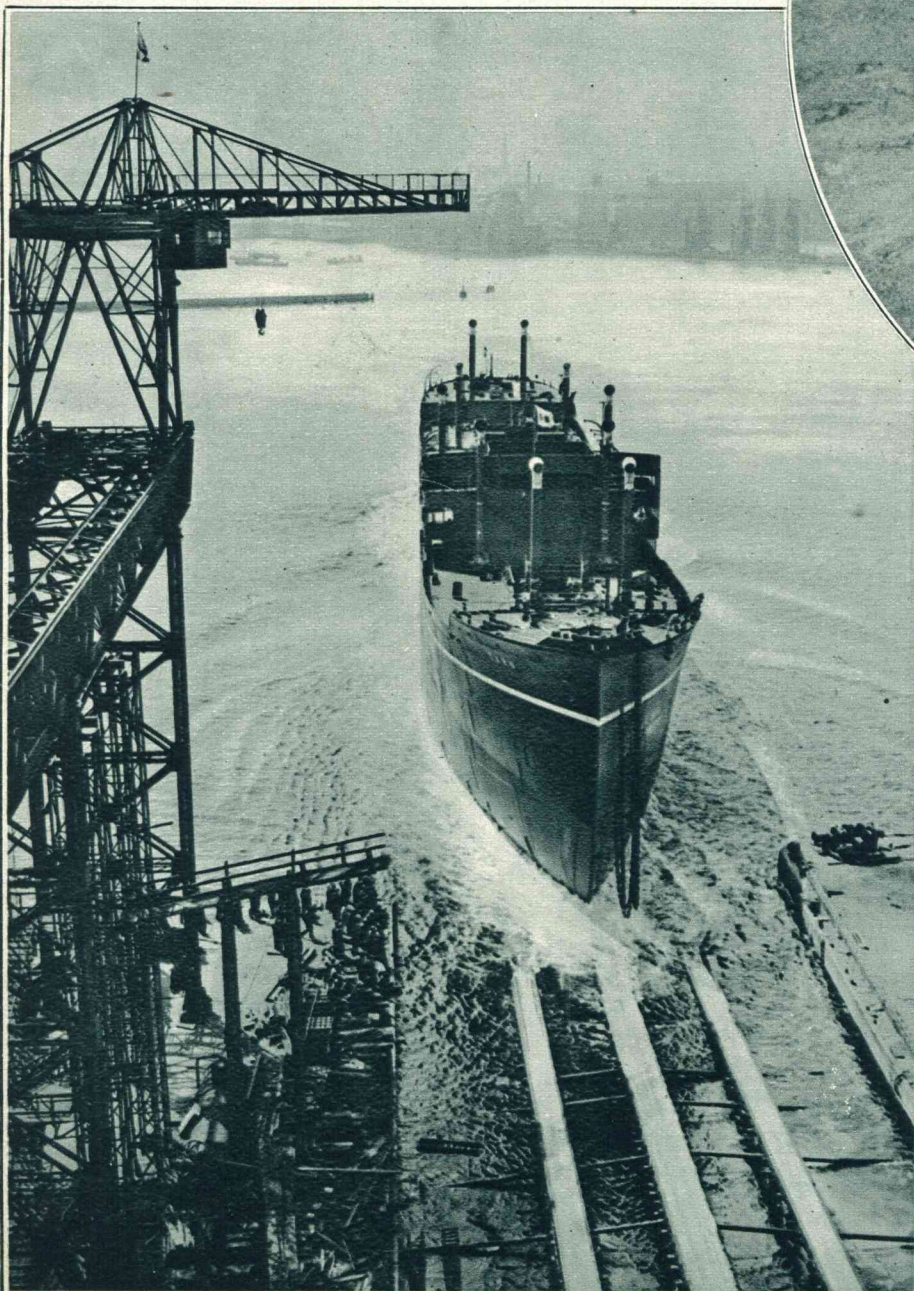
Een der ingangen
van de terreinen
der Amsterdamsche
Waterleiding
te De Zilk.

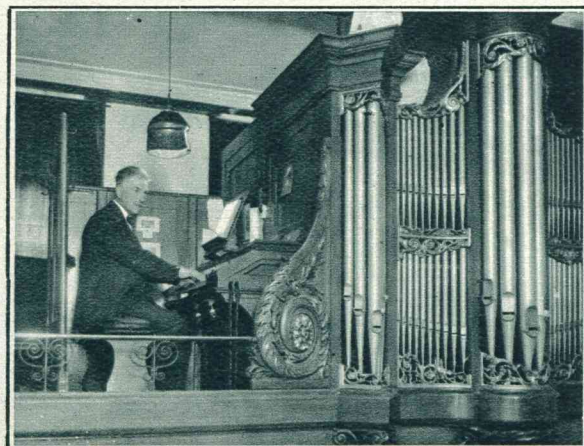
De bekende jazz-orkestgroep van Jack Payne zal onder auspiciën van het concertbureau de Koos Vrijdag a.s. in het Concertgebouw optreden.

Uit de Hoofdstad

Ter gelegenheid van de opening van de Parkmanege aan den Amstelveenschenweg gaf de heer O. Schumann een nummer hoogeschoolrijden ten beste.

Van de werven der Ned. Scheepsbouw Maatschappij werd met goed gevolg te water gelaten het motorpassagiers- en vrachtschip „Tarn”, gebouwd voor rekening van de firma Wilhelmsen te Oslo.

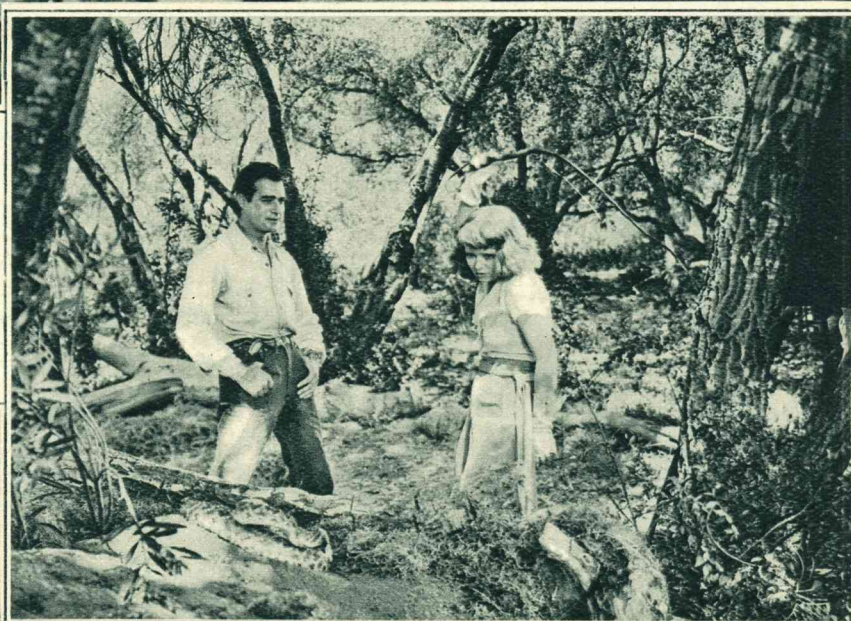
Het echtpaar J. Harting—Meulmeester, Kleine Kattenburgerstraat 211 Amsterdam is 6 Juni a.s. 50 jaar getrouwd.

De bekende organist en carillonbespeler J. Vincent was Donderdag 40 jaar organist van de Evang. Luth. Weeshuiskerk aan de Haarlemmerstraat.

Het conflict in de herberg. De halfbloed Nasa is voor niets of niemand bang.

DE ONTEMBARE VROUW

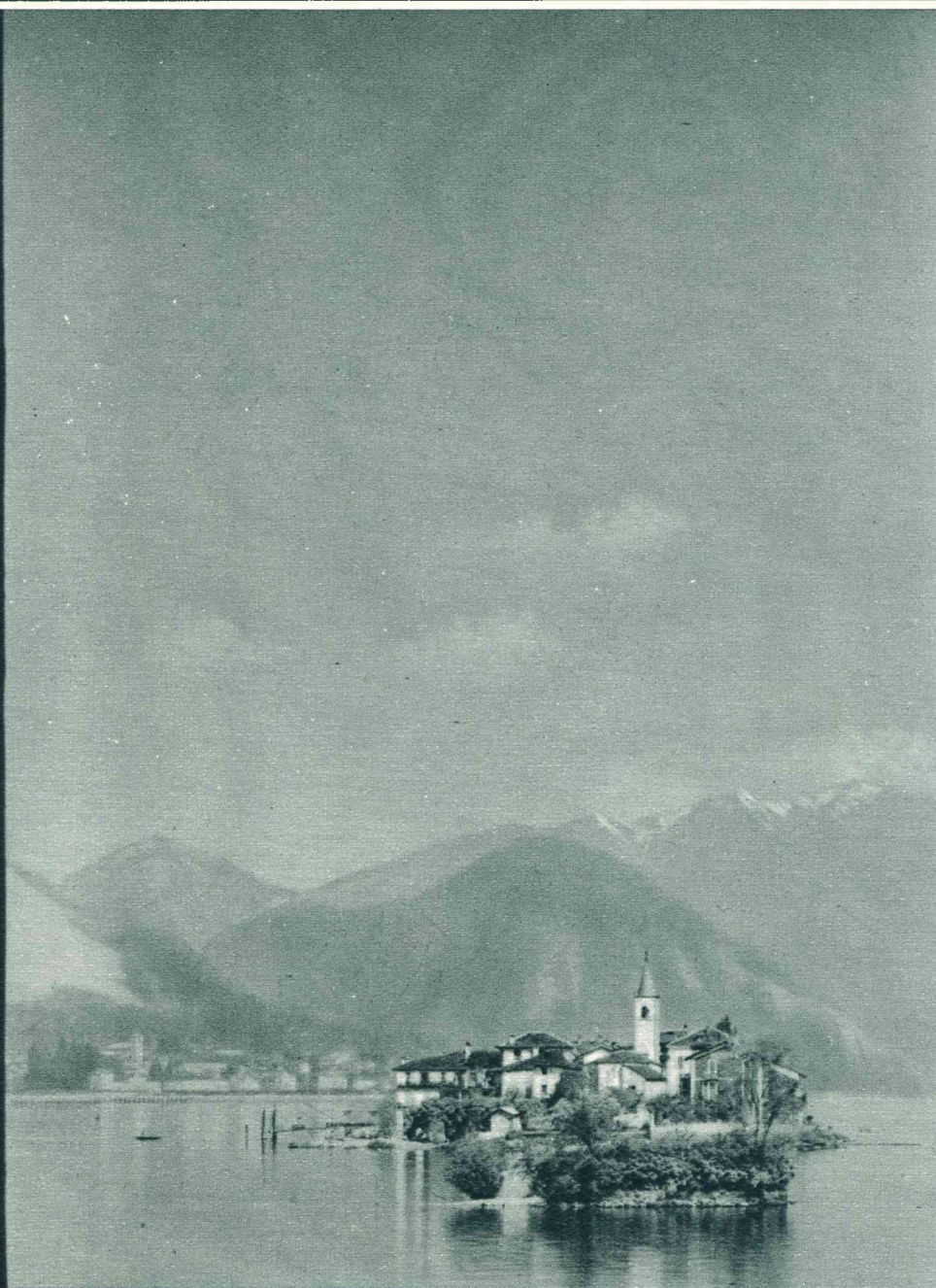

Nasa slaat een vergiftige slang met haar rijzmeep dood, terwijl haar bediende Moonglow (Gilbert Roland) ook eenige slagen incasseert, omdat de juffrouw zoo erg geschrokken was van de slang

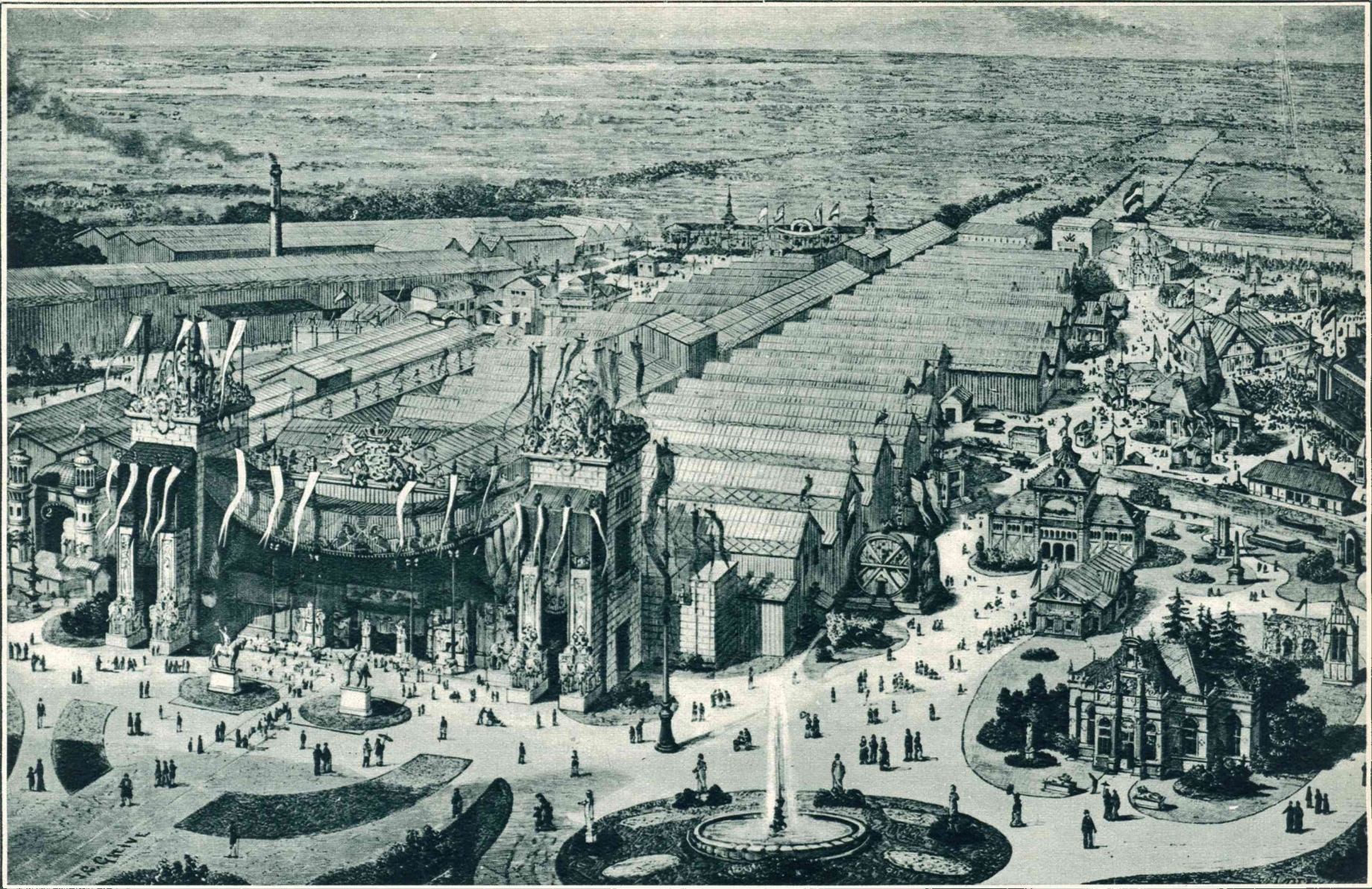

De tijd, dat men verzot was op sommige filmsterren, is gelukkig voorbij. Hoogstens geeft men aan de een nog wat meer boven de andere de voorkeur, doch daarmee is dan ook alles gezegd. Soms daagt nog wel eens zoo'n draagster van een voormalige reputatie op en dan vertrouwt men dat de geluwde publieke belangstelling weer zal worden aangewakkerd. Clara Bow is een van die eertijds zoo beroemde wezens, die in haar roem ten onder ging en thans in *De Ontembare Vrouw* weer eens te voorschijn komt om poolshoogte te nemen. Het verhaal van deze film zit even vreemd in elkaar, als de eigenaardige historie, die om de persoon van Clara geweven is en men krijgt, wat je noemt, waar voor zijn geld; om de vijf meter een zweepslag en om de tien meter een woede-uitbarsting van deze wildebras. Inmiddels is het haar eerste sprekende film en het publiek zal moeten beslissen of men haar geluid nog meer wil hooren, dan wel, dat het voor een keer genoeg is. De Fox Film Corporation verwacht echter, dat zeer velen haar groote sympathie voor deze artieste zullen deelen.

Nasa en haar moeder (Clara Bow en Estelle Taylor).

Isola Superiore IN HET LAGO MAGGIORE, GEZIEN UIT HET PALAZZO BORROMEO.

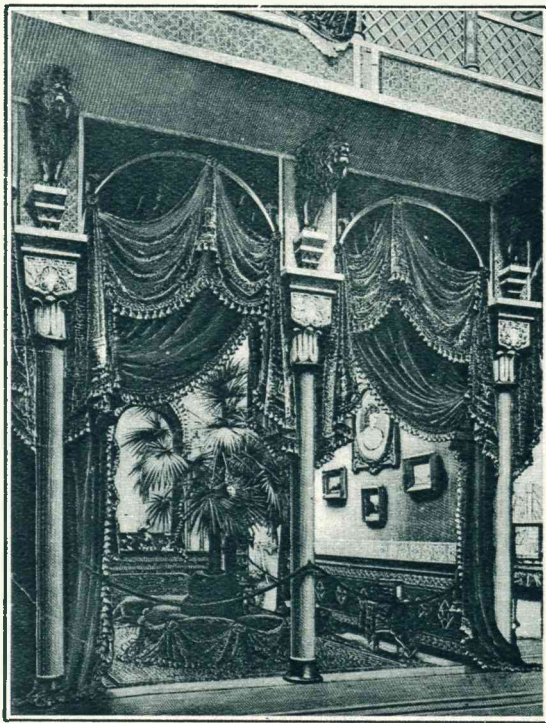

De Wereldtentoonstelling in vogelvlucht.

De Wereldtentoonstelling in 1883

Het is nu juist 50 jaar geleden dat de eerste groote wereldtentoonstelling te Amsterdam op het toen nog geheel onbebouwde terrein achter het Rijksmuseum gehouden werd. In 1880 was er te Amsterdam een bijeenkomst van notabelen gehouden, waar de voorzitter Jhr. Mr. C. J. A. den Tex der vergadering een Fransman, den heer Edouard Agostini, voorstelde, die in een vlugschrift de wenschelijkheid had uiteengezet, dat Nederland door een voornamelijk aan de koloniale belangen gewijde tentoonstelling te Amsterdam zou trachten zijn handelsbetrekkingen uit te breiden. In den beginne vlotte het niet zoo best. Zelfs had de regering al besloten geen medewerking te verleenen. Toch werden al deze schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden overwonnen, en de mogendheden werden in 1881 door de regering officieel tot deelname uitgenoodigd. Bijna alle uitgenoodigde staten namen de uitnoodiging aan, t.w. behalve Nederland en de koloniën, België, Engeland, Frankrijk, Rusland, Spanje, Duitschland, Oostenrijk—Hongarije, Zweden, Italië, China, Japan, Siam, Egypte, Transvaal, Vereenigde Staten van Noord-Amerika, Brazilië, Uruguay, Perzië, Engelsch-Indië, Nieuw Zuid-Wales, Victoria, Mauritius, Jamaica, Haiti. Naar de ontwerpen van den Franschen architect Ch. Fouquiau te Parijs werd de tentoonstelling gebouwd, en op 1 Mei van het jaar 1883 werd de tentoonstelling geopend. Luisterrijk was deze opening. Z.M. Koning Willem III, die eenige dagen tevoren reeds in gezelschap van Koningin Emma te Amsterdam was aangekomen, begaf zich in gezelschap van zijn gemalin en van zijn hofhouding naar de tentoonstelling, waar hij door den voorzitter van het uitvoerend comité werd ontvangen, en de expositie opende. Des avonds bood de gemeente Amsterdam aan het koninklijk echtpaar en vele andere genoodigdheden een feest aan in den nog niet geheel voltooide Parkschouwburg, ook werd een volksfeest gehouden in den tuin van het Paleis voor Volksvlijt. Vooral het feest in den Parkschouwburg was schitterend, en duurde tot laat in den morgen.

Toen de tentoonstelling op 31 October d.a.v. werd gesloten, hadden 1.300.000 betalende bezoekers de tentoonstelling bezocht. Zij is een groot succes geweest en heeft niet alleen gezorgd, dat Amsterdam den naam van wereldstad kreeg, maar heeft nog meer goede gevolgen gehad, o.a. het ontstaan van het Koloniaal Museum. Op den dag der opening trad Sarah Bernhardt voor het eerst hier te lande op in den Stadsschouwburg, in „Fedora”. Van deze „Internationale, Koloniale en Algemeene Uitvoerhandel Tentoonstelling” was Z.M. Koning Willem III de Beschermheer; erevoorzitters waren de Minister van Koloniën, De Gouverneur Generaal van Nederlandsch Indië, De Commissaris des Konings in de Provincie Noord-Holland, en de Burgemeester van Amsterdam, terwijl het uitvoerend comité bestond uit de heeren B. Cordes, president der Kamer van Koophandel te Amsterdam, voorzitter, A. C. Wertheim, lid der Provinciale Staten te Amsterdam, vice-voorzitter, E. Agostini, Commissaris Generaal. De gewone entree-prijs was 50 cents, terwijl drie dagen per week de entreeprijs f 1.00 per persoon bedroeg.

Het koninklijk paviljoen in de koloniale afdeeling.

Z.M. Koning Willem III en Koningin Emma bij hun rondgang over de expositie.

De Russische afdeeling.

JE FROU WERELSTORM

door George F. Worts

Aardige kerel", vertelde Bud haar, „maar een beetje koud. Als hij nu nee zegt, wat doe je dan, Fay?"

Fay liet haar oogen rollen, naar boven en opzij, en haar gezicht nam de verheerlijkte uitdrukking aan van den ernstigen radio-luisteraar.

„KPH spreekt," zei ze.

Zij tikte een rijtje K's — het teeken om te beginnen — voor het sterke station San Francisco, en kort daarna schoot het potlood in haar hand voort over een bloc-note. Het resultaat was:

„Fay Merridale, aan boord ss. Vandalia, op zee. Tot diepe spijt beslist onmogelijk besluit te veranderen. Mis je ontzettend. Toe keer terug en wacht vervulling belofte aan mijzelf. Alle liefde. Dan."

„Hm," zei Bud O'Day, die schaamteloos het bericht over haar schouder heen had gelezen. „Hij is nog in de ijskasten-branch. Wat doe je nu?"

„Weet ik niet," antwoordde het meisje met booze oogen.

Te Honolulu lag er een telegram op Fay Merridale te wachten. Luidde zoo:

„Mis je afschuwelijk. Wees sportief en kom thuis. Massa's liefde Dan."

Fay antwoordde onmiddellijk, draadloos:

„Accepteer je het zilveren blaadje? Zoo ja, kan schip halen, dat vanmiddag vertrekt San Francisco."

Dan's antwoord hierop kwam, een uur vóór de Vandalia haar tweede étappe van de lange reis naar het Oosten begon. Dat antwoord was:

„Geloof niet in gratis zilver. Je zou me later minachten als ik je condities aannam. Je vader begrijpt. Dan."

„Je vader zou met zijn oogen roomijs kunnen maken," zei Bud O'Day daarop.

Een telegram, dat haar tot schreiens toe had moeten bewegen, kreeg zij in handen, toen de Vandalia te Shanghai aankwam. Het luidde:

„Je kunt morgen „Keizerin van Azië" nemen. Ontmoet je Vancouver. Ben tien pond afgevallen sinds je vertrek. Kwijn letterlijk van verlangen naar je. Schepen vol liefde. Dan."

In het radio-huisje, op het hoogste dek van de Vandalia, tikte Fay zelf dit antwoord af:

„Heb besloten tot reis om wereld met lang oponthoud in Manilla, Singapore, Australië, Indië, Afrika, Egypte en alle Europeesche hoofdsteden, tenzij je toegeeft per keerende radio."

De Vandalia gleed de Whangpo-Kiang af en de Gele Zee op, en Fay vroeg zich af, of Daniel Garth Holden haar wel echt liefhad; of was hij te galant, om vierkant te zeggen van niet? Zij wachtte in het radio-hutje, met de koptelefoon tegen de ooren geperst, tot lang na middernacht.

Het scheepvaart-station Manilla kwam door, om aan alle luisterende ooren mee te deelen, dat er een volwassen wervelstorm uit de Celebes-zee naar het Noorden veegde, een spoor van vernieling achterlatend op zijn pad. Plichtsgetrouw gaf Fay telefonisch dit bericht door aan den officier van de wacht, en de man op de brug vertelde haar, dat de bodem zoowat uit den barometer viel.

„We zullen er wel ergens in de buurt van Formosa tegenop loopen," vermoedde hij laconiek.

Om twee uur in den nacht maakte Fay haar laatste keurige aantekening in het radio-journaal — „storingen erger" — en trok zich vervolgens terug in haar hut; zij vroeg zich af: Was Dan misschien verliefd op een ander meisje, dat hij geen antwoord gaf op haar radiogram?

Zij werd wakker in een ongewoon sterke deining onder een dreigenden hemel. De zee was nog geel,

en zij zag er, zooals de zeelui zeggen, kwaadaardig uit. Ze had iets vettigs, en er liep een lange, venijnige grondzee. Zij kregen den heelen dag geen visschers-jonk te zien. De Oostersche zeelui waren voor het dreigende weer gevlucht, de havens in.

Het was voor het eerst sinds het vertrek uit Californië, dat de Vandalia tegenover slecht weer kwam te staan. De reis was tot dan toe wonderbaar voorspoedig geweest. De barometer daalde nog steeds, en midden op den middag, toen zij de noordelijkste punt van Formosa, hoewel nog onzichtbaar, aan stuurboord moesten hebben, begon er 'n lange, zware deining uit 't zuiden aan te rollen.

De passagiers, niet gewend aan de ongemakkelijke beweging, verdwenen van de dekken, en de zeelui trokken, onder leiding van den eersten stuurman, met strakke gezichten rond, om pressings na te kijken en alles sluitend te maken. „Daar zou een walvisch zeeziek van worden," zei Fay troostend tegen een lusteloozen jongen man met blauwige wangen — den jongen man, die tot voor enkele minuten de levendigheid van het schip was geweest.

„Heb jij er geen last van?" vroeg hij mat.

„Nooit," gaf de dochter van Caleb Merridale ten antwoord.

Zij keek hem na, toen hij over het dek naar zijn hut wandelde, en zij maakte de weinig gewaagde veronderstelling, dat de eetzaal leeg zou blijven met etenstijd.

De Vandalia slingerde en waggelde, rees en daalde, in een mist, die bijna regen was. Onheil scheen in de lucht te hangen, en de eerste stoot, kort na de zes glazen, kwam bijna als een opluchting. Het was de achtste wervelstorm, dien Fay meemaakte — zij wist precies, wat er komen moest.

De stooten kwamen, afgewisseld door luwten, en iedere stoot was een beetje krachtiger dan de vorige — tot de volle snelheid van den wind bereikt was, en het een vastberaden gegier werd, tot het scheen, dat de wind nog nooit met zooveel geweld over de aarde geblazen had, en ook nooit meer zoo krachtig blazen zou. Zwarte golven sprongen bij elkaar om topzware pyramiden te vormen. Er werden sloepen stukgeranseld; patrijspoorten ingedrukt; heele einden reeling wegge wrongen. Kortom, het was een nachtmerrie, die uren moest duren — en wie weet dreef er aan het einde een kaal wrak over de kalmeerende zee.

Zij dineerde met den kapitein, den eersten machinist, Bud O'Day, den purser, den scheepsdokter en een ouden Engelschen globe-trotter. Overigens was de zaal leeg. Zij zaten aan de tafel van den kapitein en bespraken op eerbiedigen toon — terwijl het dek onder hun voeten rees en daalde en overhelde — de stormen, die zij vroeger beleefd, en op de een of andere manier dóórleefd hadden.

Later ging Fay in haar groene oliepak aan dek, en zij klemde zich vast aan een stang. De toestand was heel aardig in overeenstemming met haar humeur. Sinds dien ochtend had zij op zijn antwoord gewacht, met al het geduld, dat zij bij elkaar kon krijgen, en voortdurend was haar woede aangegroeid.

Het was tot een crisis gekomen. Nu gaf hij foe, voorgoed of zij gaf hem op. Hij had toegelaten, dat zij zich bespottelijk maakte, door tegen haar zin naar China te trekken.

Nu dook de neus van de Vandalia diep naar omlaag, de twee schroeven, plotseling bloot gekomen, sloegen tegen lucht, en deden het dek zoo heftig trillen, dat Fay bijna op haar knieën was gevallen. Huilend ging de achterstevan weer naar beneden, en het meisje klom de ladder naar het slopendek op.

Daar was het loopen werkelijk gevaarlijk. Er was daar geen leuning. De wind, alleen door de sloepen geremd, blies met zooveel geweld, dat zij

er haar oogen niet tegen open kon houden. Klompen schuim kwamen sissend naar achter, sloegen tegen de pijpen en het radio-huisje en de kanten van de booten, en ze raakten haar gezicht, alsof het klappen met een open hand waren geweest.

Zij werd met zooveel kracht tegen een davit aan gegoooid, dat haar schouder er van verdoofde, en zij zich afvroeg, of er niets gebroken zou zijn. Ze hield er in ieder geval een maand lang zwarte en blauwe plekken.

Toen raakte zij verward in de wuivende plooiën van een dekzeil, en zij kroop vooruit, om houvast te vinden. Nu en dan een blik naar de radio-kamer leidde haar, en eindelijk won zij het gevecht, raakte zij den koperen deurknop.

Bud O'Day zat ineengedoken voor zijn instrumenten, met het voorhoofd op de handen rustend. Hij ging recht zitten, toen Fay Merridale de deur achter zich dichtsloeg en haar drijfnatte oliejas in een hoek gooide. Zij klemde zich vast aan zijn vastgeschroefden stoel, toen het hokje opsteeg, en toen wegzonk onder hun voeten.

De oogen van den marconist schenen heel hun blauwe kleur verloren te hebben, en de tint van een oesterschelp te hebben aangenomen. Er stond een rij pareltjes op zijn bovenlip — de onderlip was grijs en beefde. Zijn oogen rolden, toen de Vandalia zwaar naar bakboord overhing. Zijn koptelefoon lag op tafel, verstooten.

„Die biefstuk schijnt je niet best te bekomen," veronderstelde Fay met een hartelijke stem.

„Ik heb 't nog nooit zoo erg gehad," kreunde de arme stakker. „Voel jij nu heelemaal niets?"

„Ik kon best Fay Wervelstorm heeten, in plaats van Merridale," antwoordde ze. „Je moest maar in je mandje kruipen, Bud. Ik zal je baantje wel waarnemen. 't Wordt een echte kanjer van een typhoon."

„Ik dien mijn tijd uit, al val ik er bij neer!" vertelde Bud heldhaftig.

„Doe niet zoo idioot. Je luistert niet eens. Ik wil wedden, dat Formosa al van dinertijd af heeft zitten roepen met een telegram voor me. Maak dat je weg komt!"

„Zoodra ik weer een beetje... een hoofd heb, kom ik terug," zei O'Day dankbaar, en slapjes ging hij op zijn voeten staan.

Hij vertrok, en het meisje ging op den stoel zitten, en hechtte de telefoon om haar ooren.

't Zag er leelijk uit in den ether, merkte ze. Het kraakte onophoudelijk, en dat voortdurend kraaken werd afgewisseld door felle scheuten, die leken op het snelle krassen van diamanten over glas.

Fay riep het station Formosa aan, en ieder woord nauwgezet herhalend en nog eens herhalend vroeg zij den Japanschen marconist, of hij iets voor haar had. Hij huilde terug van wel — voor juffrouw Fay Merridale, aan boord ss. Vandalia, op zee. Het was dit:

„Houd toch op met dien onzin. Als je werkelijk van me hield, kon je niet eens zoo lang bij me vandaan blijven. Ik meen het. Dan."

„QRX?" vroeg de Japansche operateur, wat betekende, in internationalen code: „Moet ik wachten?"

Fay verzocht hem, dit te doen. Toen greep zij een potlood en schreef vlug dit vernietigende antwoord aan Daniel Garth Holden:

„Als je echt van me hield had je me niet zonder verzet duizenden mijlen ver weg laten trekken. Voel niets dan walging voor je houding. Ben niet van zins je ooit weer te zien. Antwoord overbodig."

Zij stiet met het potlood naar beneden en brak er de punt af. Zij nam het apparaat van haar ooren, omdat ze een gevoel had, alsof haar hoofd barsten zou. Zij trilde van het hoofd tot de voeten door een ontroering, die zich met krachtige middelen uiten moest.

Het radio-huisje van de Vandalia zonk neer,

zonk weg naar stuurboord. Harde kluiten schuim sloegen neer op het dek en den opgeheven wand. Fay, dof luisterend, hoorde een knalletje, toen een luid, gerekt geratel, en zij begreep, dat een dekzeil van een sloep was opgezwellen en gebarsten, en nu wapperde in den wind.

De wervelstorm, die zijn duivelsche hoogtepunt naderde, stemde volkomen samen met de vernielende bui van het meisje. Zij wilde iets uitroepen. Zij wilde... zij wilde Dan Holden pijn doen, tot hij schreiend op zijn knieën viel.

Zij frommelde het papier, dat zij beschreven had, in elkaar en gooide het in een hoek. Haar rechterhand, wit en vast en zeker, ging naar den grooten vernikkelden zendsleutel.

Achter haar kwam het knalgeluid van een deur, die dichtslaat door den wind. Zij keek om en zag het bleke gezicht en de starende oogen van Jimmy, den dek-steward. Zijn gezicht stroomde van water en schuim.

„Bud O'Day is gewond, juffrouw,” zei hij. „Hij wou naar beneden gaan, naar zijn hut, en toen is hij van de ladder afgetuimeld en heelemaal in 't achterruim gevallen. Hij vraagt of u direct in de ziekenkamer wil komen. De dokter is op 't oogenblik met hem bezig.”

Fay gooide de koptelefoon op de mahoniehouten toonbank en volgde Jimmy het dek op. De Vandalia ging onder in een zwarte pyramide. De stoot was voelbaar tot in de kleinste vezel van het groote schip. Toen voer het door, en de kam van die golf gutste door alle goten en roosters.

Hand in hand worstelden Fay en Jimmy voort naar het verraderlijke laddertje, dat naar 't promenade-dek leidde. Haar japon was doorweekt, en sloeg als met zweepen tegen haar knieën.

In de razende zwartheid vonden zij de ladder, en daalden zij af. Fay's boosheid was nu voorbij, — vergeten. De wervelstorm had opeens een ontzettende persoonlijkheid gekregen. Hij was nu een brullend beest, op vernietiging uit.

Het meisje begon den druk van een dreigende verantwoordelijkheid te voelen. Zij had tot nu toe alleen maar plezier gehad in wervelstormen; zij had ze als prikkelende avonturen beschouwd, en 't eenige diepe gevoel, dat ze in haar gewekt hadden, was trots, dat haar vader zijn schepen zoo stevig bouwde, en trots, dat zijn mannen er zoo kranig mee wisten om te gaan.

Zij en Jimmy vochten er zich door, naar het kleine kamertje op het koebrugdek, dat gereserveerd was voor zieke of gewonde leden der bemanning.

Jimmy stiet de deur voor haar open, en zij zag Bud O'Day op een krib liggen. Hij was zoo bleek als een lijf, en zijn oogen stonden glazig van den schrik en de pijn. Dr. Tully, de scheepsdokter, stond wijdbeens, werkte tegen de deining en legde instrumenten en verbandartikelen klaar.

Bud's lippen waren grijs, zijn mond stond open. Hij kreunde, toen hij zich van Fay's tegenwoordigheid bewust werd.

„Is hij erg gewond?” vroeg zij met een schril, verschrikt stemmetje.

„Alle twee zijn armen gebroken, boven de ellebogen,” antwoordde dr. Tully. „Hoe moeten we in 's hemelsnaam met de radio aan, juffrouw Merri-dale? We kunnen bij zulk weer ieder oogenblik een marconist noodig hebben.”

„Laat maar aan mij over,” zei Fay.

„Kunt u met die groote toestellen overweg?”

„Ze is daverend als operateur,” zei Bud, haperend van de pijn. „Ik heb je maar even laten roepen, Fay, dan kon je zien, hoe de zaken staan.”

„Jij neemt er je gemak maar van,” plaagde ze hem, „en je laat mij maar voor je werk opdraaien.”

Er straalde dankbaarheid in Bud's oogen, door de pijn heen.

„Als je 't noodtoestel soms noodig mocht hebben — alle accu's zijn gevuld,” zei hij. „Maar denk er om, 't draagt niet zoo ver als 't groote toestel.”

„Ik zal er om denken,” beloofde Fay. „En nu moest ik maar naar mijn post gaan. De wind wordt hoe langer hoe stijver. Ik heb 't nog nooit zoo bar meegemaakt.”

„Wie moet me nu helpen, om dien jongen z'n armen te zetten?” vroeg dr. Tully. „Jimmy, hier jij!”

De dek-steward keek hem aan met groote, fletse oogen.

„Ik word er naar van, heusch dokter,” zei hij zenuwachtig. „Ik heb eens 'n keer ether moeten geven aan 'n man, wiens been direct afgezet moest worden, en nu kan ik gewoon niet meer tegen die lucht.”

„Ik zal helpen,” zei Fay.

„U moet aan de radio,” protesteerde dr. Tully.

„Ik ga niet naar boven, voordat Bud veilig en knus ligt,” verklaarde ze.

De Vandalia deinde, slingerde, helde over naar stuurboord. Verwongen staal piepte, en er klonk een doffe plof tot hen door.

„'t Wordt erger,” zei dr. Tully. „Daar knapte weer iets. Goed zoo, juffrouw Merri-dale. Ik hoop maar, dat die luiken goed dicht zitten. Ik heb mijn angst voor luiken nooit van me af kunnen zetten, zoolang ik vaar. Laat nu eens zien, of u uw handen goed stil kunt houden.”

Het was de eerste keer in haar leven, dat Fay Merri-dale in een ernstig geval had moeten optreden. Tot dan toe was haar leven niets dan een leuk spelletje geweest. Opeens was het een diepe ernst geworden.

Toen zij de kap en het etherfleschje van dr. Tully aannam, verbaasde 't haarzelf, dat zij zich zoo goed kon beheerschen. Maar ja, ze was haar vaders dochter!

„Voorzichtig met dat goedje,” beval de dokter.

„Ja, dokter.”

„Diep adem halen, Bud.”

(Wordt voortgezet)

Avond in Londen. — De Big Ben, de beroemde carillon-toren van Westminster, gezien bij avond, met op den voorgrond het standbeeld van Boadicea, de legendaire heldin, die de overheersching der Romeinen weerstond.

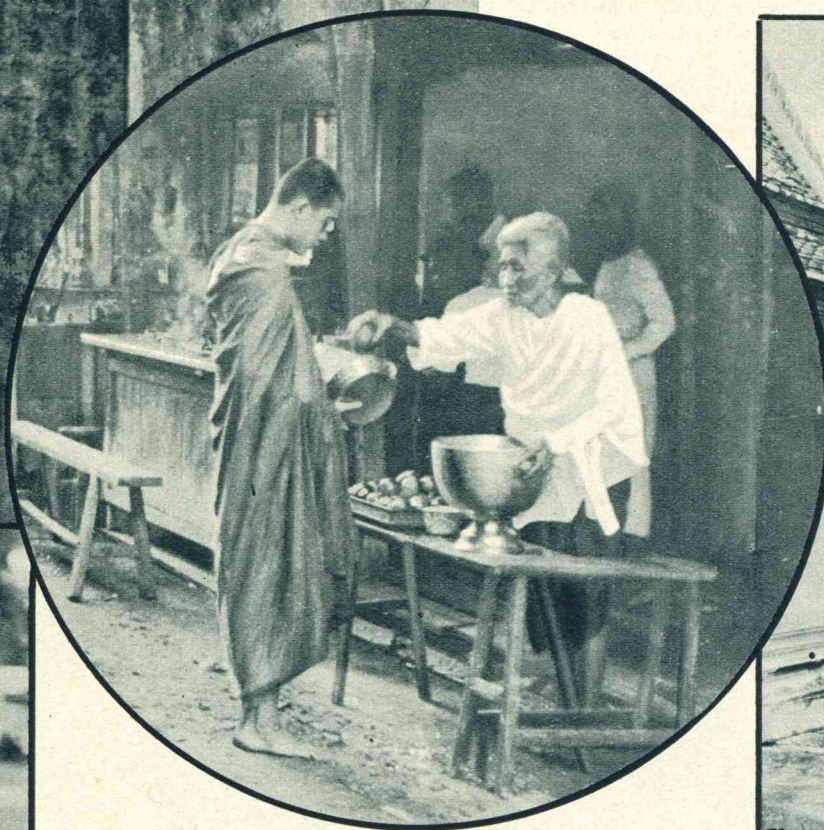

Gezicht op de tempelstad Bangkok.

Het reusachtige beeld van den god Pra-Toh, dat in Bangkok staat opgesteld.

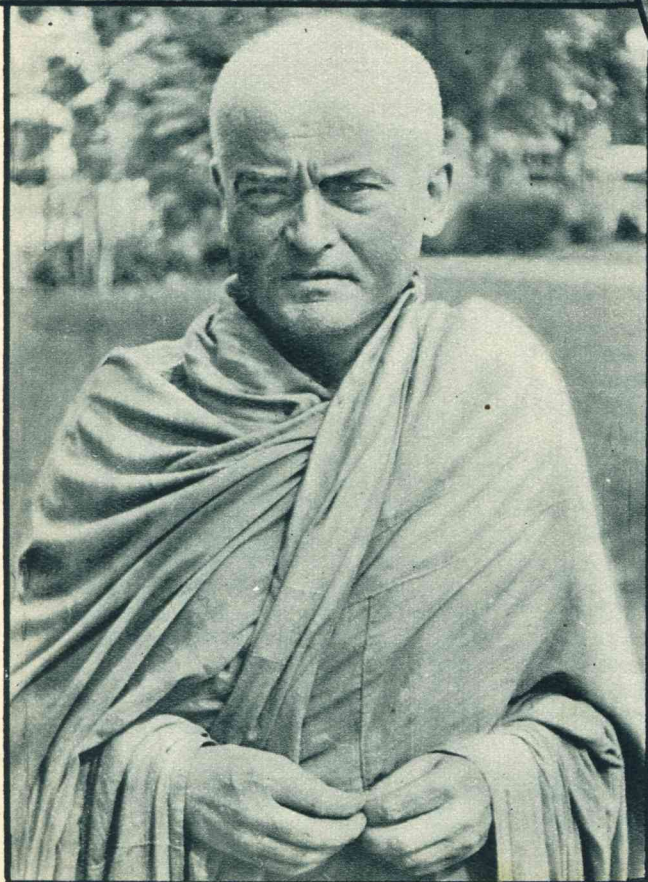
EEN
MODERNE
REIS
NAAR DE
TROPEN

DE GELE MONNIKEN

Een Europeaan, die Boeddhistisch monnik werd.

Een geloovige schenkt een bedelmonnik een handvol rijst.

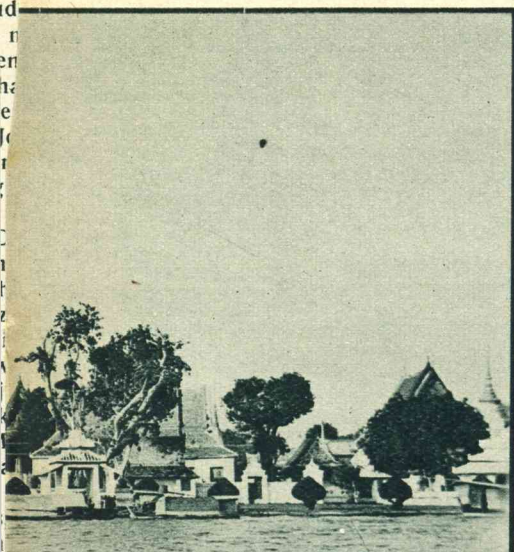

In geen der Aziatische landen is de Boeddhistische leer méér doorgedrongen dan in Siam. In dit koninkrijk is het Boeddhisme tot staatsgodsdienst verheven en nergens treft men meer tempels en kloosters, ter eere van den god gebouwd, aan, dan in dit machtige gebied. Alleen de stad Bangkok telt reeds meer dan driehonderd bedehuizen, terwijl er meer dan tweeduizend kloosters zijn, waar de Boeddhistische monniken samenwonen.

De Boeddhistische monnik in zijn fraai gekleurd gewaad van geel en oranje is dan ook een gewone, dagelijksche verschijning in de straten der Siameesche steden en dorpen. Wanneer de zon nauwelijks op is, ver-

Geweldige steenen deurwachters voor een tempel te Bangkok. De Siameesche beeldhouwers schijnen als model Hollandse koopvaarders uit de zeventiende eeuw genomen te hebben.

telen diep in den aard van het volk.

Dat het Boeddhisme ook op Europeanen veel aantrekkingskracht uitoefent, is bekend. Onze reporter trof in een der kloosters dan ook een Duitscher aan, wien het in het Avondland te benauwd was geworden en die nu geheel en al als volgeling van Boeddha leefde en werkte. Hij was eens doctor in de wijsbegeerte van een der beroemdste Europeesche hoogeschole, thans draagt hij het monniksgewaad en woont in een klooster te Bangkok, waar hij aan de jeugdige novicen onderwijs geeft in het Sanskriet. Hij bemint den vrede van zijn kloostertuin, wijdt zich aan zijn studiën en doet zijn dagelijkschen bedeltocht. En hij zegt, niet naar zijn vaderland terug te verlangen.

Groep, een scène uit het aard-sche leven van Boeddha voorstellend. — Op een van zijn prediktochten bracht een witte olifant (welk dier bij de Boeddhisten heilig is) hem water en een aap reikte hem honing.

laten zij hun huizen en beginnen hun bedeltocht.

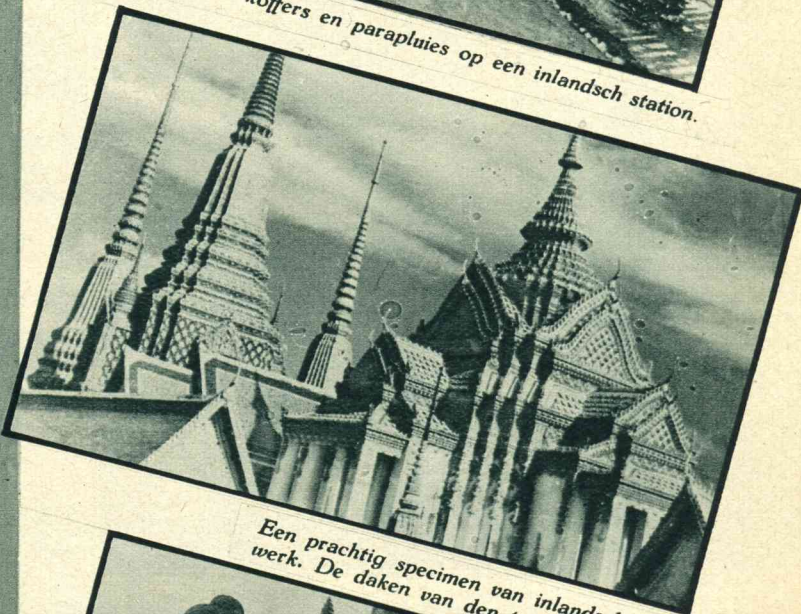
Zij dragen een ijzeren nap onder hun ruim kleed en staan zwijgend en geduldig bij de ingangen van groote winkels, op de markten, en overal, waar veel menschen moeten komen. Men schenkt hun rijst, vruchten, bloemen. Zij vormen het rustigste element in het toch al kalme Oostersche leven; het is een schilderachtig schouwspel hen voor ontspanning op de stille vijvers te zien roeien, of hen gade te slaan in treinen op stations, of op de eeretribunes bij de groote nationale feesten.

Leden van het koninklijk huis hebben het gele monniksgewaad gedragen, en voor een paar weken of maanden per jaar doet zulks nog iedere vrome Siameesche grijsaard en jongeling. Godsdienst en monnikswezen wor-

In den vredigen kloostertuin van een Boeddhistenklooster in Siam.

Jonge monniken met koffers en parapluïes op een inlandsch station.

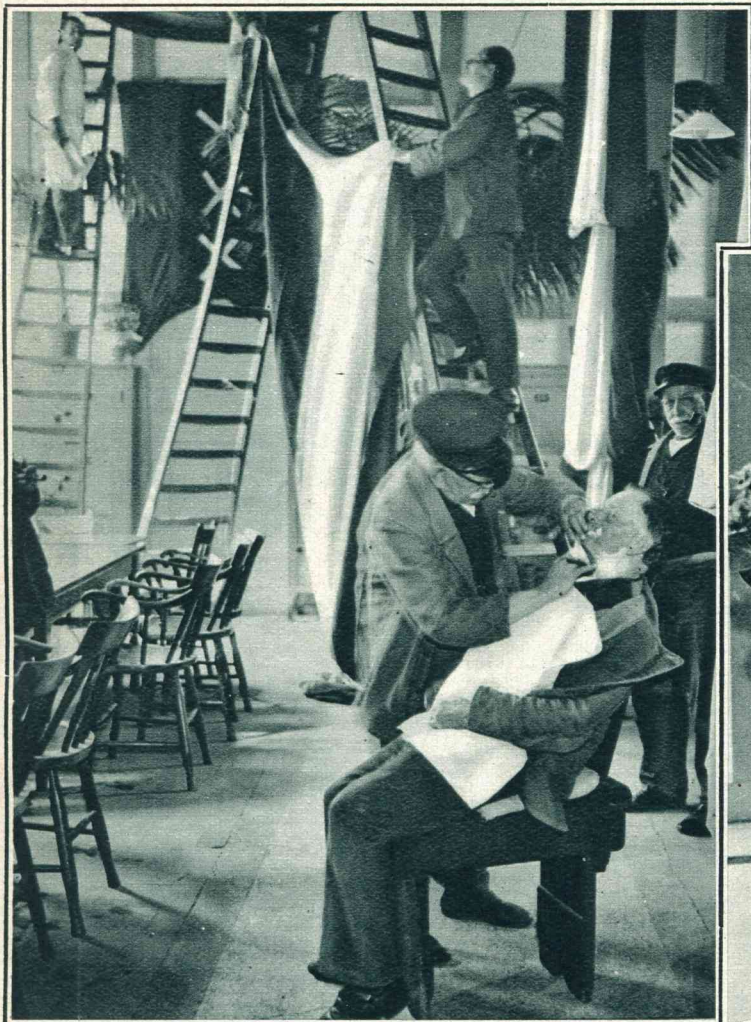

Een prachtig specimen van inlandsch bouwwerk. De daken van den tempel Wat Poh.

Beeldengroep in den tempel Wat Benjamabophit. Links op den voorgrond de „hongerende” Boeddha.

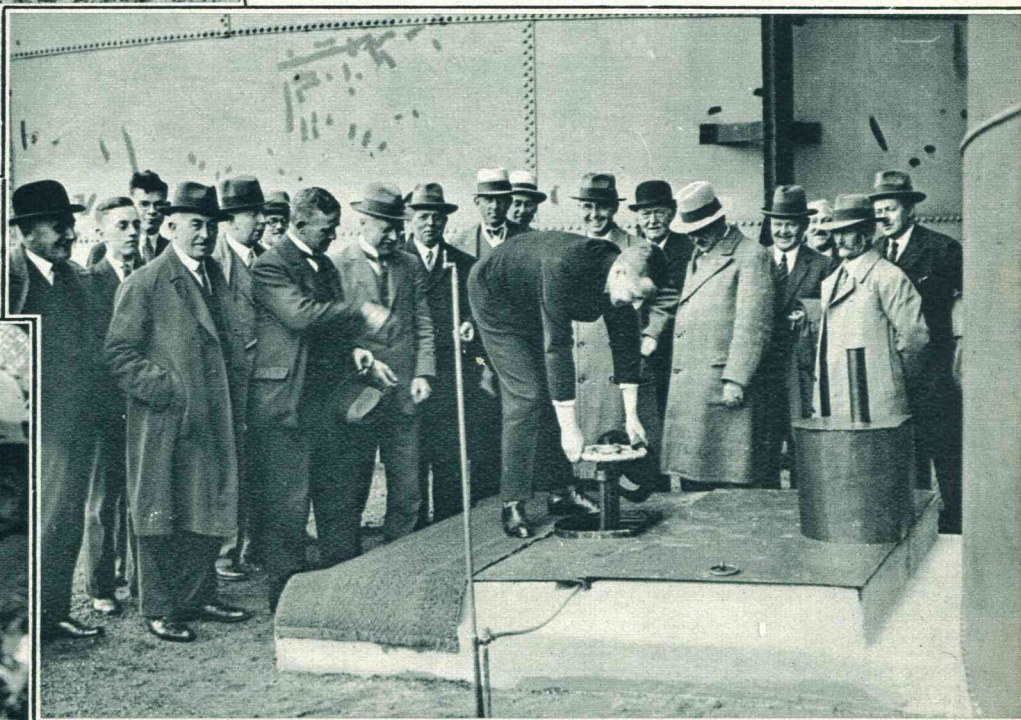
Ter gelegenheid van het 150-jarig bestaan van het Stedelijk Armenhuis aan de Roeterstraat te Amsterdam werd een intiem feest gevierd. De barbier gaat rustig door met zijn werk, terwijl de versieringen worden aangebracht.

Een moedertje, dat nooit te oud wordt om te lezen in het jubileerende Armenhuis.

VAN HIER EN GINDS

← Aan het slot van de Amsterdamsche week-propaganda werd een reclame-optocht gehouden, waaraan tal van instellingen en firma's deelnamen. De Gemeente-telefoon had haar wagen volgestapeld met toestellen.

Te Lisse is dezer dagen de nieuwe schroefgashouder officieel in gebruik gesteld. De burgemeester, Dr. S. Baron van Wijnbergen, opent de kraan, die den gastoevoer regelt.

Te Blaricum werd de populaire wethouder Jan Richter ter gelegenheid van zijn 70sten verjaardag hartelijk gehuldigd. De jubilaris (met pet) op weg naar de feestelijkheden.

Eén week!

Zet ze opzij, die buitenlandsche crème en probeer eens één week „Zij“-crème, DE Nederlandsche! Voel hoe heerlijk verkoelend en verzachtend ze is; merk op hoe prachtig gaaf Uw gelaat wordt en hoe Uw teint verbetert.

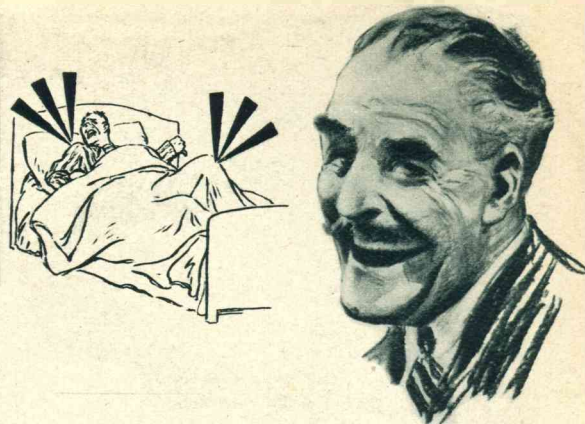
Inderdaad, met verbazing zult U zich afvragen waarom U tot nu toe andere crème gebruikte.

„Zij“-CRÈME

In prijzen van 20-75 ct.

Door U vóór het zonnebad in te wrijven met „Zij“-Crème of „Zij“-Olie, voorkomt ge een pijnlijken zonnebrand en Uw huid wordt tevens prachtig gebruind.

VERSTIJFD DOOR RHEUMATIEK

Liet alle tanden trekken!

Maar de verbetering kwam door iets anders...

We hebben juist mededeeling gekregen van een zeer merkwaardig herstel van ernstige reumatiek. De ernstige toestand van dezen man en den stap, die ten slotte leidde tot zijn herstel, heeft hij in den volgende brief beschreven:

„Jaren lang leed ik aan reumatiek. Ik had al mijn tanden laten trekken, maar ik merkte geen verbetering. Een jaar geleden werd ik voor 14 weken opgenomen, zoo goed als verstijfd. Toen ik thuis kwam, ging ik door met medicijnen nemen, maar ik begon toch weer achteruit te gaan. Een vriend van mij liet mij Kruschen Salts proberen en met vreugde kan ik nu constateeren, dat ik sinds dien tijd steeds vooruit ben gegaan.“

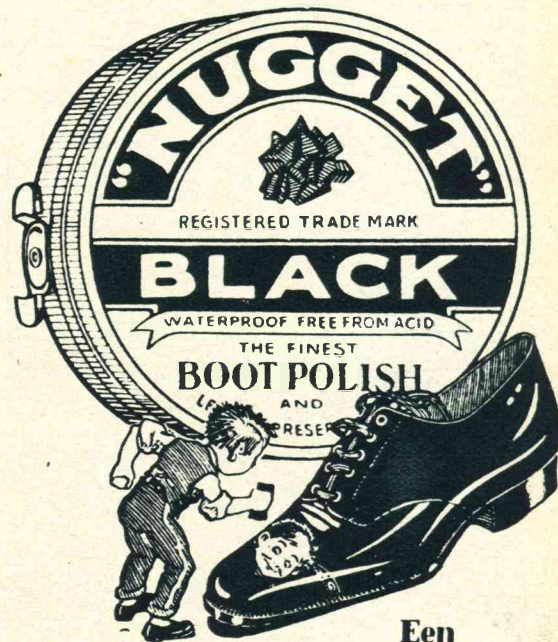
H. P.

Geen middel kan blijvende verbetering brengen van reumatiek, tenzij het drie verschillende werkingen verricht. Deze zijn: a. neutralisatie van het kwaadaardig urinezuur, dat de pijn veroorzaakt; b. verdrijving van het urinezuur uit het lichaam; c. voorkoming van verdere ophoping van urinezuur. De zes verschillende zouten in Kruschen nu verrichten alle drie

genoemde functies. Twee der ingrepen in Kruschen vormen het meest werkzame oplossingsmiddel van urinezuur, dat de medische wetenschap kent. Andere zouten in Kruschen hebben een aansporende invloed op de afvoerorganen en helpen zoodoende om het opgeloste urinezuur langs den natuurlijke weg te verwijderen. Weer andere zouten voorkomen, dat voedselrester in de ingewanden zouden gisten en maken daardoor onmogelijk, dat er weer een teveel aan kwaadaardig urinezuur kan ontstaan. Dat is de oorzaak van de blijvende verbetering door „de kleine, dagelijksche dosis.“

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Een uienig „NUGGET“ doet de heele schoen glimmen.

Zwart-Bruin-Donkerbruin en andere kleuren

KOOPT GEADVERTEERDE ARTIKELLEN

Margrietten

Eene voortreffelijke lichte chocolade in den vorm van Margrietten

RINGERS

Let op den naam!

Ter afwisseling om 11 uur een kop

van de Comp. Liebig

monsters met bridgebloc tegen inzending van deze advertentie of op aanvraag met opgave van het blad aan: A. J. ten Hope s Handel Maatschappij N.V. Rotterdam.

REGENBOOG

Vraagt GRATIS onze monstercollectie aan, bevattende 800 kleuren in o.a. Zephir-, Parel-, Shelland-, Sport-, Gezondheids-WOL enz. voor kousen, sokken, jumpers, babykleertjes, badpakken enz. vanaf 12 ct. per 50 gram

Verkoop uitsl. aan particulieren N.V. Amsterdamsch Verzendhuis van Garens, Heerengracht 154 b, A'dam C.

BOOM'S ASTHMAPOEDERBOOM'S

Asthmalijders!

Het Asthma-poeder BOOM geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende Borstbenauwdheid en Borstbeklemming. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos. Op aanvraag gratis en franco een monsterdoosje. Fa. A. M. BOOM, Arnhem 8.

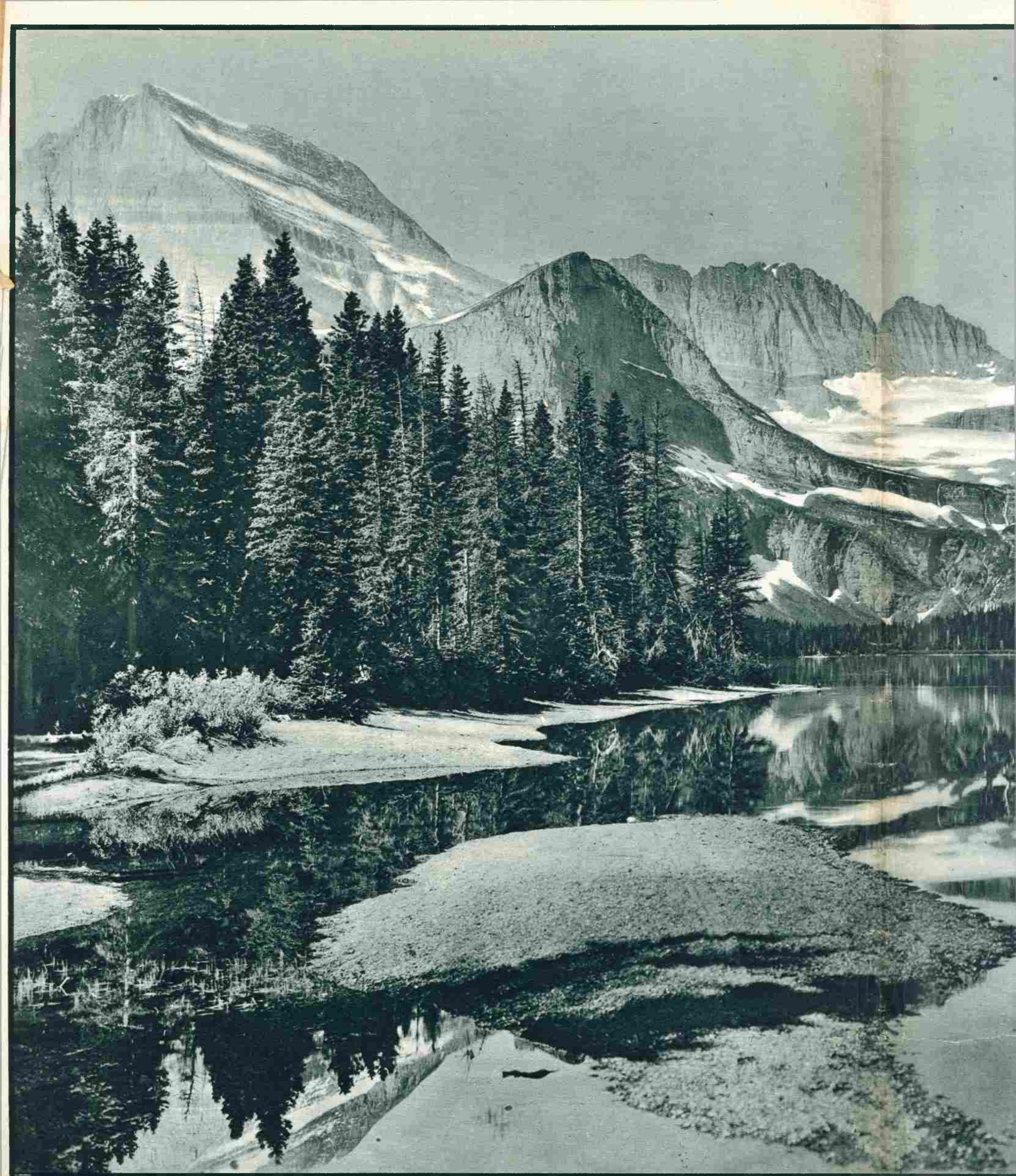
BOOM'S ASTHMAPOEDERBOOM'S

Alle begin is moeilijk

Geeft Uw kind een tube Chlorodont-tandpasta en een tandenborstel. Toont het dan, hoe men de tanden op de juiste wijze poetst. Begint met dit onderricht, zoodra het kind zelfstandig een tandenborstel kan gebruiken. Alleen wie gezonde melktanden heeft, krijgt goede blijvende tanden. Nederlandsch fabrikaat. Tube 35 cent, groote tube 60 cent

Voor kinderen alleen Chlorodont

HET KOELE BERGMEEER

(LAKE JOSEPHINE-GLACIER NATIONAL PARK, VEREENIGDE STATEN)

VROUWENLEVEN

FEESTJURKEN VOOR HET KLEINE MEISJE EN VOOR DE BAKVISCH-LEEREN HANDSCHOENEN MET GEHAAKTE MANCHETTEN.

De hierbij afgebeelde kinderjurk voldoet wel aan alle eischen die we aan 'n feestjurk voor het kleine meisje kunnen stellen. Het is feestelijk, het is zorgvuldig ontworpen en gevoerd, maar 't blijft vóór alles 'n kinderjurk. Er is niet de minste namaak van 'n damesjurk en er is, ondanks alle werk dat er aan besteed is, voor gezorgd, dat de eenvoud zooals die in de kleding vooral altijd gewenscht blijft, is niet vergeten.

De model van deze jurk is bovendien zoo eenvoudig dat al wie gewend is zelf voor haar kinderen te naaien, ze heel gemakkelijk zal kunnen namaken. Het jurkje van onze afbeelding is pastelig van zijde genomen. Het jurkje is versierd met een kraag, die fijn gesmockt is langs den rand, waar het smockwerk in 'n smal biesje is ingesloten. Het smockwerk van den kraag loopt van

door boven het lijfje. De verdere versiering van dit aarmodelletje bestaat uit nalle opnaaisels in 't midden van 't ingerimpelde lijfje. 'n Driehoek van witte knoopjes op 't lijfje wordt afgesloten met 'n klein strikje.

De feestjurk voor de kleine meisje is afgebeeld, heeft geheel en al het karakter van 'n meisjesjurk. Ook is er geen navolging van de damesjapon, maar iets heel eighens, speciaal voor het jeugdige meisje. Dit model werd ontworpen in maisgeel met matenrood voor de bloemenguirlande. Het hoogtaillierde lijfje bestaat evenals de mouwtjes uit een reede bias, welke, van voren samengehouden, het effect maken van 'n ruche. De rok, nauwslui-

Een nieuw Parijsch model — wit leeren handschoenen met manchetten van kleurig haakwerk.

Een avondjapon voor het bakvischje in maisgeel met tomatenroode bloemenguirlande.

tend om de heupen, loopt van onderen wijd uit.

Handschoenen met gehaakte manchetten. We weten al wel allemaal, dat handschoenen met meer of minder rijkbewerkte manchetten nu meer dan ooit in de mode zijn. De fraaie modellen hiervan zijn echter tamelijk duur. Maar nu hierbij de afbeelding van 'n paar hyper-moderne Parijsche handschoenen met gehaakte manchetten — dus alweer iets, dat de meesten onzer zelf zullen kunnen maken.

De handschoenen zelf zijn van wit waschbaar leder, de manchetten zijn gehaakt in bonte kleuren. Het haakwerk, dat hoofdzakelijk bestaat uit stok-

jes en uit vaste steken, is eenvoudig genoeg en de kleuren ervoor kan eenieder kiezen passende bij het overige toilet.

Het zal zelfs heel goed mogelijk wezen om bij een en hetzelfde paar handschoenen meer dan één paar manchetten te maken. De manchetten, die bij het wasschen zullen moeten worden afgetornd, kunnen eenvoudig met 'n onzichtbaar steekje op de handschoenen worden vastgenaaid. Naar den buitenkant toe loopen ze eenigszins wijd uit.

PAULA DEROSE.

Sterke Sportkousen

VOOR EEN JONGEN VAN VIJF JAAR ONGEVEER.

Deze sportkousen zijn gebreid van blauw onverschietbaar katoen met zijden draad. Voor den omgeslagen rand is 'n weinig beige gebruikt.

Men zet 60 st. op, verdeeld over 3 naalden — 20 st. op elke naald — en breit 10 toeren 2 r. 2 aver. — den eersten toer breit men in den achterkant der steken. Na deze 10 toeren breit men 1 toer r. met beige en 1 toer r. met blauw. Dan breit men — aldoor r. — voor 't figuurtje in den rand, op iedere naald: 1ste toer: 1 st. blauw en verder telkens: 2 st. beige, 1 st. blauw, 2 st. beige, 5 st. blauw. Aan het einde van de naald 4 st. blauw; 2de toer: telkens 2 st. beige, 3 st. bl., 2 st. beige, 3 st. bl.; 3de toer: telkens 3 st. beige, 1 st. bl., 3 st. beige, 3 st. bl.; 4de toer: 1 st. bl., verder telkens: 5 st. beige, 5 st. bl. Aan het einde van iedere naald: 4 st. bl.; 5de toer: 4 st. bl.; verder: 1 beige, 9 bl.; aan het einde van iedere naald 5 st. bl.

Hiermee is het figuurtje voor den rand klaar. Men breit daarna 1 toer met blauw, 1 toer met beige en daarna nog 10 toeren blauw, alles r. De omgeslagen rand is dan af. Men keert nu het werk binnenst buiten en breit verder op

den linkerkant van den rand 2 r. 2 aver. De eerste st. wordt afgehaald. Men breit nog ongeveer 50 toeren en verdeelt dan de steken voor den hiel als volgt:

In het midden van den toer neemt men 30 st. op één naald voor den hiel. De overige 30 st. verdeelt men over 2 naalden voor de wreef en laat die voorloopig rusten. Men breit nu op de 30 st. voor den hiel aver. terug. Bij den daaropvolgenden r. toer breit men 29 st., keert het werk om, haalt den 1sten st. af en laat aan het einde weer 1 st. op de naald staan. Bij den daaropvolgenden r. toer laat men 2 st. op de naald staan en eveneens bij den aver. toer daarna. Zoo gaat men door, telkens, aan het einde van de naald, 1 st. meer overlatend, tot men, in het midden van de naald, nog 12 st. overhoudt. Dan breit men, beginnende met een r. toer, de 12 st. en vervolgens den 13den st. tegelijk met het lusje vóór dien st. (om een opening te voorkomen). Men keert het werk om en breit in den aver. toer op dezelfde wijze 1 st. meer. De eerste st. van de naald wordt steeds afgehaald. Zoo gaat men door, tot men weer alle 30 st. op de naald heeft.

Nu worden de 30 st. voor de wreef weer op 1 naald gebracht, terwijl men de steken van den hiel over 2 naalden verdeelt. Tusschen hiel en wreef worden 2 lusjes opgenomen aan weerskanten en met de hielsteken mee gebreid. De 30 st. van de wreef blijft men, tot aan den teen, 2 r. 2 aver. breien, de overige st. van den voet breit men r. In den 2den toer van den voet mindert men in de kleine naalden door op 1 na de laatste 2 st. naast de wreef samen te breien. Men breit 1 toer over en mindert nog eens, waarna men weer overbreit en de mindering voor de derde maal herhaalt. Men houdt dan op elke kleine naald 14 st. over.

Hierna breit men door, zonder minderen, tot aan den teen — 36 à 38 toeren. Voor den teen breit men enkel r. op alle naalden en mindert als volgt: men breit 1 st. van de groote naald, breit 2 st. samen, breit de naald uit op 3 st. na, breit 2 st. samen, breit den laatsten st. Bij de 2de naald breit men 1 st., 2 st. samen en verder de naald uit. De 3de naald breit men tot op 3 st. na, breit 2 st. samen, breit den laatsten st. Na den minderingstoer breit men 1 toer over. Deze beide toeren herhaalt men tot men nog 26 st. in het geheel overhoudt. Men brengt dan alle st. van de 2 kleine naalden op een naald, en voegt hierbij nog 1 st. van de groote naald, zoodat er aan beide kanten evenveel steken zijn. Men kan die steken dan, 2 bij 2, afkanten; men kan ze echter ook afwerken op de wijze zooals ik die heb aangegeven bij de slipovers uit ons vorig nummer.

De hierboven beschreven sportkousen kunnen natuurlijk ook in grootere of kleinere maat gebreid worden.

Voor kousjes voor kinderen van 2 à 3 jaar, die men beter zonder omgeslagen rand kan breien, zet men 48 st. op in de rondte.

Voor kinderen van 7 jaar ongeveer kan men eenzelfde aantal steken opzetten als voor de hierboven beschreven kousen en worden alleen de beenen en de voeten iets langer.

Voor den leeftijd van ongeveer 11 jaar zet men 76 st. op in de rondte enz. **THÉRÈSE.**

'n Paar sterke gebreide sportkousen.

Feestjurk voor 't kleine meisje van pastelkleurige zijde, versierd met smockwerk.

Nooit te vroeg ... nooit te laat!

Als 20.000 schoonheids-experts eenparig het gebruik van Palmolive aanraden voor 't behoud van een jeugdige, frissche teint, is het niet te laat - maar ook nóóit te vroeg! - om naar dat advies te luisteren.

Jarenlange ervaring heeft bewezen, dat Palmolive zeep door haar bijzonder groot gehalte aan olijf- en palmoliën een verjongenden, verzachtenden invloed op de huid heeft. Hier volgt ons recept voor de verrassende „twee minuten behandeling“:

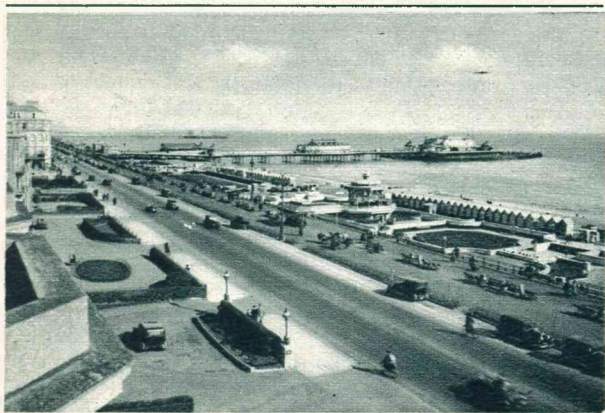
Masseer 's morgens en 's avonds gezicht en hals twee minuten met het overvloedige schuim van Palmolive en warm water. Daarna afspoelen: eerst met warm, dan met koud water. Dat is alles. Een kleine moeite dus - maar met groote resultaten!

17½ cent
2 voor 30 ct.

H-33-74 A-B

ABONNEERT U OP
DE STAD AMSTERDAM

BEZOEKT BRIGHTON

Een zeestad, badende in de zon. De meest cosmopolitische van alle Engelsche badplaatsen en van Engeland zelf. Een uur van Londen verwijderd (6 treinen per uur.) Eerste klas toebereidselen voor herstel en ontspanning. Het beste uitgangspunt voor de beroemde South Downs en Weald Country

U moet BRIGHTON bezoeken!

Gratis brochure is bij den heer C. S. B. Browne, Publicity Manager, Brighton en bij alle reisbureaux verkrijgbaar

ZWARE LASTEN WEGEN LICHT

maar bedien U dan ook van het juiste middel. Wordt het U te zwaar.... spreek met Winter. Geen goede contantzaak bedient U beter of blijliker!

NEEM GOEDE NOTA VAN ONDERSTAANDE ARGUMENTEN:

- 1e. RUIME SORTERING in alle afdelingen: Meubelen, Karpotten, Bedden en Dekens - Dames-, Heeren- en Kinderkleding.
- 2e. DEUGDELIJKHEID VAN ONZE ARTIKELN is zoodanig, dat wij elk stuk dat onze zaak verlaat volledig garandeeren.
- 3e. ONZE PRIJZEN ZIJN ZEER LAAG, waarvan U zichzelf kunt komen overtuigen.
- 4e. FRANCO LEVERING door heel Nederland.
- 5e. GEEN EXTRA-KOSTEN voor rente, administratie of iets dergelijks.
- 6e. GEMAKKELIJKE BETALING in termijnen over één jaar verdeeld.
- 7e. ZEIL EN LINOLEUM GRATIS GELEGD. Kosten-berekeningen en bemonsterde offerten gratis.
- 8e. OP ONZE GEHEIMHOUDING kunt U volledig staat maken.
- 9e. BIJ ZIEKTE OF WERKLOOSHEID kunt U van een coulante behandeling verzekerd zijn.
- 10e. „SPREEK DUS MET WINTER EN 'T KOMT IN ORDE!“

WINTER

AMSTELSTRAAT 24 - AMSTERDAM
Geopend tot 8 uur Zaterdags tot 10 uur

Spreek met Winter
en 't komt in orde!

KOOPT

GEADVETEREERDE

ARTIKELN

HET IS
UW VOORDEEL

DE BITTERE KEEK

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

No. 8

Voor wien werkt hij?"

Zij antwoordde zacht, angstig. „Kunt u dat niet raden?"

„Andrew North?"

Zij werd bleek bij het hooren alleen van den gevreesden naam.

„Als u maar onthoudt, dat ik 't niet gezegd heb."

Haar bekentenis gaf hem een schrik. Alweer North — overal North! Maar nu was hij blij, dat hij van het verband hoorde; nu leek het hem mogelijk, dat Beverly persoonlijk niets met North uitstaande had.

„Luister nu eens goed," zei May, met hartstochtelijken aandrang, „ik heb je niets verteld, hoor je? Ik weet niet, waarom je bij mij komt — ik laat nooit iets uit — en nu heb ik al meer gezegd..."

„'t Is bij mij volkomen veilig."

„'t Is te hopen. Enfin, ik heb 't gedaan, omdat Johnny er zoo leelijk voor staat, en..."

„Hoe leelijk voor staat?"

„Zie dat zelf maar uit te vinden. Maar hij is een beste jongen — een beetje onbekookt en avontuurlijk en zoo, maar aardig en keurig; hij mocht 't best een heel stuk beter hebben. Ik heb niets op 't drank smokkelen tegen — dat doen een massa fijne lui tegenwoordig, en je hoeft er heusch geen sufferd voor te zijn. Misschien zou Johnny nog wel ooit voor eigen rekening kunnen beginnen, als ze hem met rust lieten. Maar ze knijpen hem..."

„Wie?"

„Zoek maar uit, heb ik gezegd. Ik kan je niets meer vertellen en als 't ooit uitkwam, dat ik zooveel losgelaten had, zou ik je voor leugenaar uitmaken. Als Johnny hoorde, dat ik zoo aan 't babbelen was geweest, kreeg ik den grootsten last met hem. Ik zou hem natuurlijk graag willen vertellen, dat we kennis gemaakt hebben..."

„Doe dat alsjeblieft!"

„Ik geloof, dat je wel een geschikt iemand bent — jullie moeten maar goede vrienden zijn, vooral omdat je met zijn zuster getrouwd bent. Dol dat hij op dat kind is! Hij heeft er eeuwig en altijd zijn mond vol over."

„Dat verdient ze ook."

„Ik ken haar niet. Wij zijn zoo heel anders..."

Alan had haar dolgraag ondervraagd over Beverly; maar kieschheid hield hem terug. Al stond dit meisje den broer van Beverly nog zoo na, het leek hem toch een zekere ontwijding, met May over haar te spreken. Hij moest zich inspannen, om de bekoring van zich af te zetten. Hij zou méér over Beverly te weten komen, als ze 't hem zelf wilde vertellen.

„Wat weet je van Andrew North?" vroeg hij opeens.

Het meisje huiverde. „Zóóveel," zei ze zenuwachtig, „dat ik al koud word, als ik zijn naam hoor. Hij heeft net zooveel bloed als een visch en net zooveel hart als een keisteen."

„Hij schijnt nogal veel macht te hebben."

„Een mensch vermoorden vindt hij niets erger, dan u om een vlieg dood te slaan."

„Hm... Da's een prettig gehoor... Hoor eens, May, zeg tegen Johnny, dat je mij gesproken hebt. Zeg er maar bij, dat ik heel graag kennis met hem zou maken. 't Is altijd mogelijk, dat ik iets voor hem zou kunnen doen."

„In dit geval niet, meneer Beckwith. Maar ik zal 't hem zeggen."

„Mooi." Alan stond op en legde wat geld op tafel.

„Misschien kan ik je later, als die wolken overgedreven zijn, toch nog golf leeren spelen, May."

„Die wolken," zei ze mat, „drijven niet over. 't Is een heel ander soort."

ZESTIENDE HOOFDSTUK

Het vervolg op Alan's gesprek met May Deshler kwam uit een onvoorzien hoek.

Het was de tweede avond daarna. Beverly was aan tafel ongewoon stil geweest. Op zijn vragen had ze met enkele lettergrepen geantwoord, en klaarblijkelijk had ze ongeduldig gewacht op het vertrek van Ellen.

Toen zij alleen waren, ging zij kaarsrecht zitten in haar fauteuil, en met haar kenmerkende ronduitheid kwam zij aanstonds ter zake.

„Alan," zei ze, „ik heb me over je verwonderd. Je bent me tegengevallen."

„Tegengevallen? Hoezo?"

„Je hebt geprobeerd, achter dingen te komen, die ik je verteld zou hebben, als ik noodig vond, dat je ze wist."

„Zoo..." Hij begon te begrijpen, en een onaangenaam schuldgevoel kwam in hem op.

„Je hebt May Deshler uit willen hooren."

„Dat heb ik," antwoordde hij met volkomen openhartigheid. „En 't is me schitterend mislukt."

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Alan Beckwith, door honger gedreven, wil zelfmoord plegen. Hij wendt zich tot den bendeider Andrew North om op zijn naam een levensverzekering af te sluiten. Met de gelden van de polis zullen dan na zijn dood zijn schulden betaald moeten worden. North wijst dit voorstel af. Hij biedt Beckwith echter aan een levensverzekering voor hem te sluiten van 100.000 dollar. Alan Beckwith krijgt dan 20.000 dollar contanten, maar moet na dertien maanden uit het leven verdwijnen. Het resteerende bedrag valt dan aan North toe. De polis komt te staan op naam van een vrouw, Beverly Ames, met wie Alan Beckwith op aanwijzing van North moet trouwen. Beckwith stemt toe. Hij maakt met zijn aanstaande vrouw, die op een onverklaarbare wijze in de macht van North is geraakt, kennis. Het huwelijk wordt voltrokken en het jonge paar betrekt de flatwoning, welke North voor hen heeft gehuurd. Na eenigen tijd ontwaakt in Beckwith het verlangen om te kunnen blijven leven, want hij moet zich bekennen Beverly lief te hebben. En het meisje bemint ook hem. Beckwith maakt kennis met May Deshler, de verloofde van Johnny Ames, den broer van zijn vrouw, die voor North drank moet smokkelen.

„Heusch?"

„Ik lieg niet tegen jou, Beverly."

„Nee, dat denk ik ook niet..." De teen van haar schoen trok lijnen op het kleed. „Waarom?"

„Waarom ik met juffrouw Deshler ben gaan praten?"

„Ja."

„Omdat jij moeilijkheden hebt. Mijn eigen leven duurt niet lang meer. Ik heb nooit iets van belang tot stand gebracht. Nu zou ik 't prettig vinden, iets voor jou te doen, vóór... vóór het einde."

„O ja," zei ze zacht. „Dat waardeer ik erg, Alan. Ik had het ook kunnen verwachten. Maar 't helpt niets. Niets kan meer helpen..."

„Je hebt verdriet, groot verdriet."

Zij boog het hoofd.

„Ik wil iets voor je doen. Vertel me tenminste, wat het is — 't is al iets, als je je hart kunt uitstorten."

„Waarom zou ik 't jou vertellen?"

Kalm zei hij: „Omdat ik je liefheb."

Zwijgen. De eenvoudige woorden schenen nog voort te trillen door de kamer. Een minuut lang bleef het meisje stil zitten, toen sloeg ze haar oogen naar hem op en hij zag, dat ze vóchtig waren.

„Ik vind 't mooi van je, Alan, dat je 't me zegt. Het maakt in zekeren zin alles anders; het weten alleen, dat er iemand is, die heel, héél veel om je geeft. Ik weet niet, of je kunt begrijpen, hoeveel verschil het maakt..."

„Ja, dat kan ik begrijpen. Ik heb nooit iemand gehad, die op die manier om me gaf."

Zij opende haar lippen om te spreken, toen sloot zij ze plotseling weer. Hij sprak smeekend. „Zeg het, Beverly."

„N...nee. Je moogt het begrijpen, maar 't zou gevaarlijk zijn, het onder woorden te brengen. Er zijn redenen..."

„Als je 't me dan maar vertelde. Ik houd zooveel van je."

„Terwijl je niets van me weet?"

„Terwijl ik alleen weet, dat jij jij bent."

„Je houdt van me, zonder te vergeten, hoe ik bij je gekomen ben — als 'n werktuig van Andrew North?" Zij verhief haar stem, en hij ontdekte er een klank van zenuwachtige opwindung in. „Hoe kun je weten wie ik ben, of wát ik ben? Welke reden heb je, om te veronderstellen, dat ik je liefde waard ben?"

„Ik veronderstel niets, Beverly. Ik weet alleen, dat ik je liefheb. Daar kan ik niets aan doen, is 't wel? Ik vind 't er niet op aankomen, wat je bent of wat je geweest bent. Ik heb natuurlijk nagedacht, en mezelf van alles afgevraagd en getobd, maar ik geloof niet, dat er iets eenig verschil voor me maakt, behalve dat jij de eenige vrouw bent, waar ik ooit van gehouden heb. En al, wat ik van je vraag, is de kans, om je naar mijn zwakke vermogen een beetje van dienst te zijn — al was 't alleen maar, door je de gelegenheid te geven, om eens uit te praten. Je ziel schijnt naar buiten door je oogen, Beverly, en ik kan zien, dat ze overvloedig van bitter verdriet. Weét je dan niet, dat je me vertrouwen kunt?"

„Ja."

„En heb je er niet naar verlangd, iemand te hebben, waar je tegen kon praten?"

„Natuurlijk." Opeens keek zij op. „Ik zal 't je vertellen. Ik vind 't angstig... maar nu je 't zóó uitdrukt..."

Hij boog zijn hoofd. „Je maakt me heel gelukkig, Beverly."

Zij sprak langzaam, en met moeite, zorglijk haar woorden kiezend.

„John en ik zijn weezen — zoolang ik me herinneren kan al. We hebben van klein kind af hier in de stad gewoond. We hadden een tante, die nu dood is — enfin, kleinigheden doen er niet toe. Schoolgegaan, en toen werken. John is een beste jongen, een lieve jongen; kranig en ridderlijk — maar hij is jong; nu nog, drieëntwintig pas."

„Je bent een man, je weet, hoe de omstandigheden het leven van een gevoeligen jongen kunnen

richten. Ik verschildte te weinig met hem in leeftijd, om hem onder contrôle te houden. Hij ging met verkeerde lui om, kroegkanten, dobbelaartjes. Hij leerde met auto's omgaan, en hij snakte er naar, om te rijden. Hij kwam dus een keer met de boodschap, dat hij een betrekking had aangenomen als taxi-chauffeur. Dat was het begin van het einde. Ik weet niet, of je de taxi-chauffeurs hier in de stad kent, maar over 't algemeen is 't niet veel bijzonders. John was erg gezien onder zijn kameraden, hij was altijd vroolijk, en hij stond altijd klaar, om een vriend te helpen. Hij kon met een auto even handig en veilig omgaan als een moeder met haar baby. Hij kwam in aanraking met den rafeligen kant van het stadsleven.

„Dat leek hem natuurlijk romantisch en avontuurlijk. Hij begon tamelijk goed in zijn geld te zitten — geen overvloed, maar hij was er toch erg over in zijn schik. Hij bracht cadeautjes voor me mee, hij lachte mijn angst weg, en hij verzekerde me, dat hij heel goed op zichzelf kon passen. En op zekeren dag kwam ik te weten, dat hij geen taxi meer bestuurde. Hij had een positie bij Andrew North aangenomen.”

Zij zweeg, toen zij den naam had uitgesproken, en haar lippen vertrokken van afkeer. Toen bedwong zij zich en sprak door.

„May Deshler heeft je zeker verteld, wat hij doet?”

„Ja.”

„'t Is gevaarlijk werk. Daarom trok 't John zoo aan. Hij weet niet, wat vrees is, hij heeft zenuwen van staal. Het gevaar lokte hem. Ik heb met hem geredeneerd van een moreel standpunt, maar 't was al te laat. Hij had zijn hoofd vol valsche filosofie en verwrongen begrippen. Hij ging kalm en volkomen ernstig zitten betoogen, dat drank smokkelen een erkend, ordelijk vak was; 't was wel tegen de wet, maar je kon 't heelemaal geen misdaad en geen schande noemen. Die menschen gelooven dat allemaal echt, dus 't is geen wonder, dat ik hem niet overtuigen kon.

„Nu moet je niet gaan denken, om wat ik je nu vertellen ga, dat ik John verwijt, dat hij op den verkeerden weg is geraakt — en dat hij er blijft. De omstandigheden waren tegen hem — hij heeft nooit de kans gehad, om zuiver te zien en zuiver te denken. Hij trof het helaas buitengewoon ongelukkig met zijn partner.

„Je zult wel weten, dat die drankrijders altijd met tweeën werken. Ze hebben groote toer-auto's; die laden ze op de plek, waar de drank aan land komt of opgeborgen is, en dan rijden ze 's nachts, zoo hard mogelijk. Ze stoppen voor niemand. Ze lossen elkaar af achter 't stuur en ze doen de grootste afstanden in onmogelijk korte tijden. John had een zekeren Conroy tot partner, een man van 'n jaar of dertig.

„Conroy was, geloof ik, 'n geboren misdadiger. Hij kon met niemand eer-

lijk omgaan. En hij wist óók niet, wat het woord vrees beteekende. John heeft dikwijls op zitten snijden, dat Al niet alleen met een cirkelzaag zou durven vechten, maar dat hij in staat was, op zóók te gaan naar cirkelzagen, om tegen te vechten. Hij was, geloof ik, de eenige van de heele onderwereld in dezen staat, die niet bang was voor Andrew North.”

Even staakte zij haar verhaal; zij zat langs Alan heen te staren, zich niet meer bewust van zijn tegenwoordigheid.

„Nee, hij was niet bang voor Andrew North — maar dat was een soort onnoozelheid van hem. Iedereén moet bang zijn voor zoo iemand. Ik wou maar, dat Conroy bang geweest was....

„In ieder geval was hij 't niet. En toen gebeurde er iets — wát 't precies was, komt er niet op aan; maar 't was een poging, om Andrew North te fnuiken. Conroy probeerde North terug te duwen — door middel van de justitie — om zelf vooruit te komen. Hij verried den man, en naar het scheen, had John, mijn broer, evenveel schuld als hij.

„Ik zal eerlijk tegen je zijn, Alan. Ik weet niet, of Johnny met hem mee heeft gedaan of niet. Ik zou er niet op durven zweren van niet, en toch geloof ik, dat hij onschuldig is. 't Is op alle manieren iets afschuwelijks, iemand te verraden die je vertrouwt — zelfs in 'n vak, dat grenst aan misdaad. Ik geloof niet, dat Johnny zoo is. Ik heb er met hem over gepraat, ik heb gesmeekt om de waarheid, en hij heeft me vierkant in m'n oogen gekeken en gezegd, dat hij niets geweten had.

„Hij heeft wel met Conroy apart zaken probeeren te doen, maar hij houdt vol, dat hij van dat verraad totaal niets wist. Maar als ik 't goed begrepen heb, stelde Al Conroy 't later zoo voor, alsof ze allebei evenveel schuld hadden. Misschien had John het profijt van die achterbaksche zaken in zijn zak gestoken, als ze gelukt waren. Dat weet ik niet. Ik weet niet, hoever Johnny moreel had kunnen afzakken. Maar North gelooft in ieder geval, dat John precies zooveel schuld heeft als Conroy.”

Weer zweeg haar stem, en Alan boog zich ernstig naar voren.

„Je gelooft, dat je broer onschuldig was, maar je weet 't niet zeker, — zit 't zoo, Beverly?”

„Ja. Het plan mislukte natuurlijk. Alle plannen, die tegen Andrew North gericht zijn, móeten mislukken. Alleen zoo'n roekeloze, verwaande gek als Al Conroy kan zich verbeelden, dat 't hem zou kunnen lukken.”

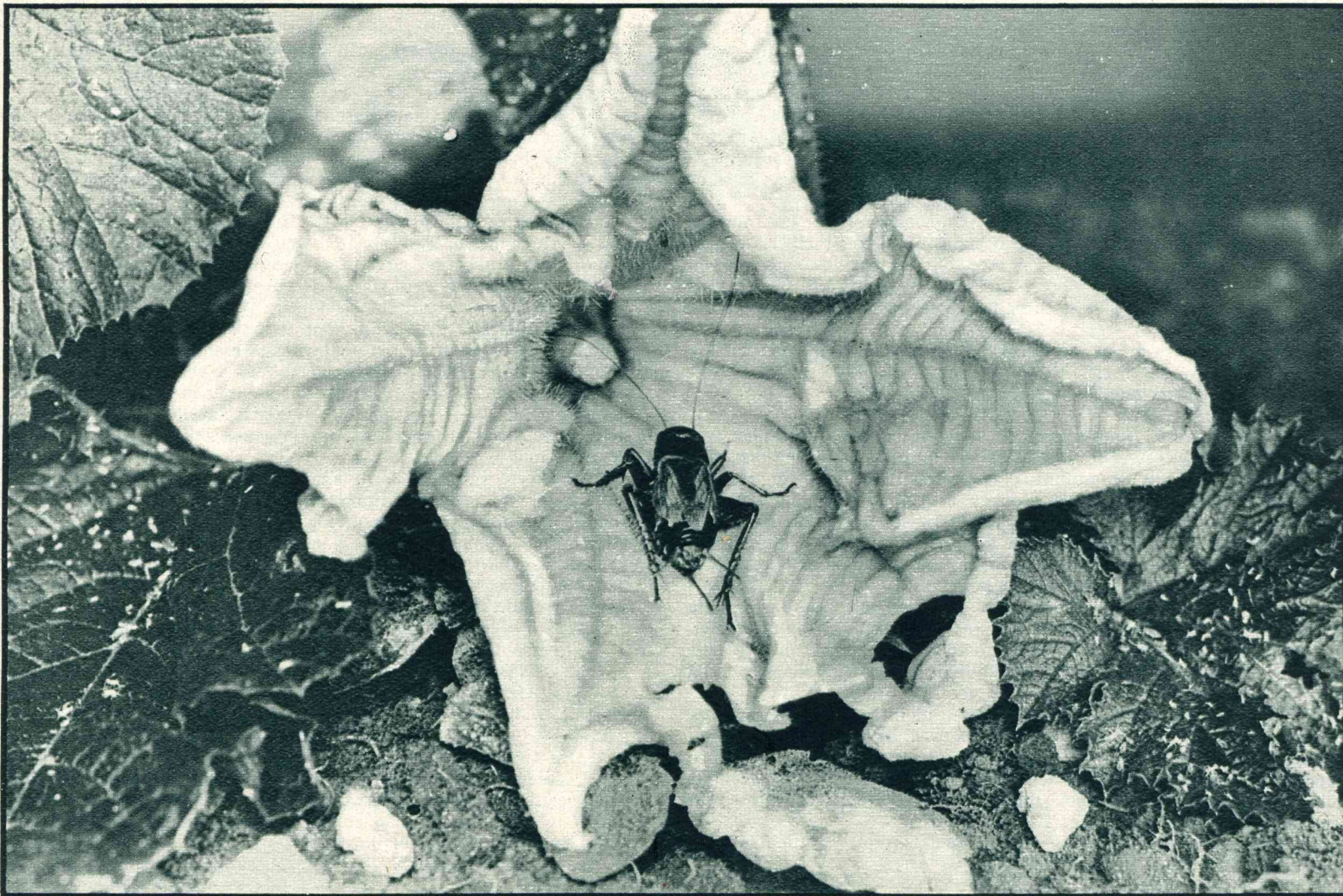
„En toen....?”

„Wat dacht je....! Je weet, dat er in de misdadigerswereld maar één onvergeeflijke zonde is: verraad. Conroy had niet alleen 't plan gemaakt, North te verraden, hij had er zijn werk ook al naar gedraaid.”

„En heeft North het ontdekt?”

Uit het sprookjesboek der natuur. — Een kikker met ooren en een harigen mantel, zoo denkt u. In werkelijkheid voert de kikker een kleine langoorige vleermuis mee

Uit het sprookjesboek der natuur. — Een krekkel, die een pompoenbloesem als podium voor zijn concert heeft uitgezocht.

„Ik geloof, dat hij 't van het begin af geweten heeft.”
Alan vroeg zacht: „Waar zit Conroy nu?”
En haar antwoord kwam fluisterend: „Hij is dood!”

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK

Alan huiverde; hij begon den glans van schrik te begrijpen, die in de oogen van Beverly kwam, als de naam van North maar genoemd werd. Ook nu smeulde er die glans.

„Vermoord?”

„Op order van North. Mijn broer moet volgen.”

„Arme jongen! Geen wonder, dat je in doodsangst zit. Maar weet je 't wel zeker?”

„Dat John veroordeeld is? Ja, dat weet ik zeker. North heeft 't me zelf gezegd. Hij vertelde 't doodkalm, op zijn gewone droge manier, net of hij 't over 't weer van den vorigen dag had.”

„Maar als Conroy dan toch vermoord is... hebben ze dien moord dan niet ontdekt en gestraft?”

Zij glimlachte droevig. „Ik kan wel merken, dat je nog niet veel weet van de onderwereld, Alan — en van North ook niet. Die dingen gebeuren zóó, dat er geen kans is op ontdekking. Bovendien trekt de politie er zich niet erg veel van aan: het slachtoffer was een kwaad element, een nutteloos lid van de maatschappij, een burger van de onderwereld, vermoord door een van zijn kameraden — „gangsters”, zeggen ze. Dat vinden de nette menschen zoo erg niet; 't is alleen weer een misdadiger minder. Daarom werd er geen drukte gemaakt over Conroy's dood — en daarom is er ook geen kans, om te beletten, dat 't met Johnny precies zoo afloopt.”

„H'm... Maar ik begrijp niet... Dat meisje van Deshler zei, dat je broer nog voor North werkte.”

„Dat doet hij ook. Maar zijn nieuwe partner is een revolverbandiet, die in dienst staat van North. En als de jongen in stad is, wordt hij voortdurend nagegaan. Eén klein misstapje, en...” Haar wangen verbleekten. „Begin je 't nu te begrijpen.”

Alan begreep het — maar al te goed. „Het verwondert me niets, dat je bang bent voor North. Maar mag ik je nu eens iets zeggen — een soort zij-sprongetje?”

„Jawel.”

„Je verhaal heeft me blij gemaakt. Nee, begrijp me niet verkeerd — maar ik heb me voortdurend afgevraagd, op welke manier die man je in zijn macht kon hebben. Zijn naam beteekent niets dan misdaad en verrotting — en jij bent bij me gekomen als een werktuig van hem. Ik had zeker een instinct, dat 't niet zoo in elkaar kon zitten, als 't scheen, maar sterke feiten spraken voor het tegenovergestelde. Zeg, waarom heeft North je broer nog zoo lang in leven gelaten?”

„Jij hebt zijn leven gered, Alan.”

„Ik?”

„Ja, jij. Je bent bij North gekomen met dat idee van een verzekering. Hij had er wel zin in, maar hij schijnt alles direct op groote schaal te zien. Toen heeft hij 't gevonden — het idee, om zijn belangen te beschermen door een belanghebbende aan te wijzen, die hij absoluut in zijn macht had, die hem met geen mogelijkheid een poets kon bakken. Het moest een vrouw zijn — en toen is hij bij mij gekomen.”

„Groote hemel! Dus je bent gijzelaar voor het leven van je broer?”

„Ja.”

„Maar hoe kun je weten, dat... als alles voorbij is... dat North je broer dan toch niet zal laten vermoorden?”

„Omdat Andrew North een man van zijn woord is. Dat is een eigenaardigheid van hem, ik zou haast zeggen een stokpaardje. Hij heeft me gezegd, dat hij Johnny zal sparen, als ik zuiver spel met hem speel. Dan zal hij hem zelfs een kans geven, om vooruit te komen. Hij weet, dat hij gerust kan zijn: John en ik hebben alle twee de griezelligste herinnering aan Al Conroy als aansporing, om North niet dwars te zitten. Mijn angst voor dien man is dus allesbehalve theoretisch — niet op hooren-zeggen gebaseerd. Ik heb met mijn eigen oogen gezien, hoe zijn duivelsche hersens en zijn onbarmhartige wil werken. Daar komt 't ook door, dat Andrew North regeeren kan als een czaar — of hij iets goeds of iets kwaads belooft, hij volbrengt het altijd.

„En daarom heb ik er in toegestemd, met je te trouwen, Alan. Want toen North bij me kwam, was Johnny de eenige op de heele wereld, waar ik van hield. Als ik weigerde, stuurde ik Johnny letterlijk den dood in. Begrijp je wel, Alan, dat ik onmogelijk anders had kunnen doen?”

„Ja. Ik — ik had nooit gedacht, dat er zulke dingen konden gebeuren.”

„Waarom niet? 't Eéne maakt 't andere wakker...”

„En John wordt weer vrij...?”

„Door jouw dood.” Zij sloeg de handen voor het gezicht. „'t Is afschuwelijk! Ik kón niets anders doen — en toch wou ik nu maar, dat ik 't niét gedaan had. Hoe kon ik weten, wat jij voor een man was? Eerlijk gezegd kon het me niet eens schelen. Ik dacht nergens aan, dan dat ik mijn broer moest redden. Wat er met mij gebeurde, kwam er niets op aan, dacht ik... maar ik heb nooit kunnen denken...”

„Dat je van iemand anders... kon gaan houden?”

„Ja.”

Hij kwam half overeind, en wilde naar haar toe gaan, maar toen ging hij weer zitten. Het was nu geen oogenblik voor teederheden. Maar de openbaring veroorzaakte een zang van opgetogenheid in zijn hart. Beverly hield van hem — dat was het ééne verrukkelijke, verbazende, heuglijke feit, dat boven al de ellende van haar verhaal uitstak.

Maar huiveringwekkend was het ook: hij moest sterven, opdat de broer van zijn vrouw zou mogen leven. O ramp! Wat hij gedaan had, zou haar nog grooter verdriet bezorgen. Hij wenschte nu, dat zij hem maar niet lief had gekregen — en tegelijkertijd genoot hij van 't besef, dat zij het wel had gedaan. Het was een zonderlinge tegenstrijdigheid van gevoelens, zonder eenige orde of logica.

(Wordt vervolgd)

Laat Uw kind „GEZONDHEID DRINKEN”

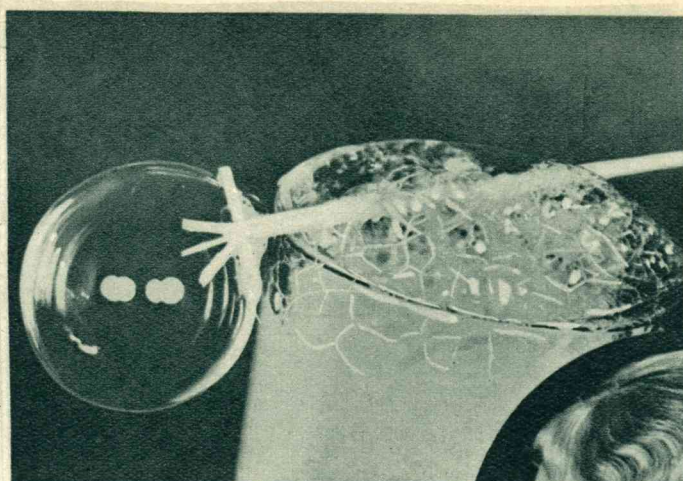

Geef het Hero „Perl”. Zooveel als het lust. 't Is zoo goed voor haar. Maar verwar „Perl” nooit met andere dranken - wat voor kleur of smaak daar ook aan gegeven is. Eén kleur en één smaak zijn slechts zuiver en echt, n.l. **de natuurlijke!** Dat vindt U in Hero „Perl”, een zuiver Natuurproduct. Vloeibaar Hollandsch fruit. Drink het tegen dorst - voor gezondheid - aan tafel - of als U uit bent, maar let er op dat 't „Perl” is, de drank van goud - voor jong en oud

★ WAARSCHUWING

Hero „Perl” is een zuiver Natuurproduct, zonder eenige chemische toevoeging. De gouden kleur en de zuivere, frissche smaak zijn er door de natuur aan gegeven. Hero „Perl” bevat geen alcohol.

De Parel der Dranken

Vol leven en plastisch

ontstaat de zeepbel — een niets, tot bewustzijn gebracht door schitterende reflexen! En meer nog is dit het geval bij een volmaakte ondulatie, waaraan door een schitterenden glans leven wordt gegeven!

Geeft Uw haar dezen glans door een regelmatige verzorging met Zwartkop „Haarglans”, dat bij ieder pakje Zwartkop - Shampoo is gevoegd. Zwartkop-Shampoo met „Haarglans” is verkrijgbaar in de soorten: Maartvioltjes, Kamillen en Lavendel.

Nieuw! Voor blondines! Zwartkop-Shampoo „Blond-Special” geeft aan donkerblond geworden haar de natuurlijke blonde kleur terug!

ZWARTKOP-SHAMPOON met Haarglans en Schuimbril

Adverteeren doet verkoopen

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM” Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoet zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON
C. E. BROOKS (2191 D) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geïll. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:
Adres:

ERASMIC Tandzeep

HOE HEDER WIT
MAAKT HET
UW TANDEN!

FABRIKAAT ERASMIC
COMPANY LTD., LONDEN
IMPORTEURS:
FIRMA B. MEINDERSMA,
DEN HAAG.

X ESD 323-0259A

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad” te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

INTEEBENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam” à f 1.62⁵ per drie maanden 1) f 0.12⁵ per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N.Z. VOORBURGWAL 262

Wie is dat meisje met die leelijke huid?

Zoo spreekt men al gauw. Puistjes, vetwormpjes etc. kunt U niet goed maken door poeder en crème. Uw omgeving merkt het toch op en men spreekt erover. En welke vrouw wil aldus worden aangeduid? Maakt daar dus een eind aan, nu direct. Neem het eenvoudige, natuurlijke middel, Radox, dat ook u spoedig verbetering zal brengen. Huidontsieringen ontstaan door slechte werking der onderhuidse weefsels, welke onbereikbaar zijn voor crème of zeep. Radox nu maakt in water zuurstof vrij en deze antiseptische zuurstof zal de verstopte poriën openen en reinigen en regelrecht doordringen tot de verslachte en slecht functioneerende kliertjes.

Wanneer U nu weet dat Uw teint afhangt van de onderhuidse weefsels, dan zult U ook begrijpen, wat het gevolg zal zijn, wanneer Radox deze van zuiverende, geneeskrachtige zuurstof voorziet. Meng daarom telkens wanneer ge het gezicht wast wat Radox door het water. En hoe slecht Uw huid ook vroeger was, al spoedig zult U trotsch zijn op Uw frisch, aantrekkelijk teint, zacht en gaaf, zonder eenige hinderlijke ontsiering.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209
Amsterdam-C.

Beter dan voetbal op een warmen zomerdag. De zeilwedstrijden van de H. J. C. te Haarlem. De 12-voets-jollen betwisten elkaar de overwinning.

Het schijnt dat Stormvogels moet afzien van de toonaangevende rol, welke 't in den aanvang van de landskampioenscompetitie speelde. Eerst werd vorige week van Feijenoord met klinkende cijfers verloren en thans weer leden de IJmuidenaren op eigen grond een nederlaag tegen Go Ahead. Mocht nu Zondag a.s. nog een nederlaag tegen P.S.V. volgen, dan zijn de Vogels ineens kansloos geworden. De papieren van Go Ahead staan bijzonder gunstig. Niet alleen hebben de Deventenaren een voorsprong op de concurrenten, doch zij behoeven bovendien nog slechts eenmaal uit te spelen, n.l. tegen Feijenoord in Rotterdam. Hieruit blijkt echter weer, dat de Rotterdammers ook nog een woordje kunnen meespreken.

Het zwaard van Damocles heeft de zebra's getroffen. De Blauw-Wit-aanhang kan momenteel niet beter

SPORT VAN ZONDAG

Voor de promotie derde klasse klopte Zondag Kat-tenburg Rohda met 2-1. Spel-kiek uit deze spannende match. Het eerste en eenige doelpunt voor Rohda.

De zeilwedstrijden van de Haarlemsche Jachtclub op het Noorder-buitenspaarne. De regenboogklassers in actie. Voor „de Leede” van L. Doedes (winnaar), stuurman W. v. d. Meij. Daarachter „Philip” van H. Visser.

De eindstrijd om den Bloemendaal-beker. Zaterdag klopte Amsterdam het Haarlemsche M.H.C. met 4-0. Spelmoment uit deze match. Jhr. Elias wordt voor de 3de maal gepasseerd.

doen dan zich verzoenen met de gedachte dat de Stadion-club volgend seizoen haar entree in de tweede klasse moet maken. Wel bestaat er nog een theoretische kans, dat het drietal kandidaten met eenzelfde aantal punten eindigt, doch deze kans is in werkelijkheid zoo gering, dat we er maar liever niet aan denken.

De wedstrijd in het Stadion is geducht tegengevallen. Het spel had weinig te beteekenen en spanning, zooals wij die vorige week aan de Spanjaardslaan zagen, heerschte er ditmaal ook niet. Natuurlijk heeft het warme weer hierop ook wel zijn invloed gehad.

Voor Zeeburgia zijn de vooruitzichten nu ineens weer

De kampioenswedstrijd Stormvogels—Go Ahead (1-2) te IJmuiden. Vooral in den aanvang der match maakten de gastheeren het keeper Halle geducht lastig. Hij weerde zich echter uitstekend. Deze foto levert er een bewijs van.

Blauw-Wit met één been in de 2e klasse. Na de nederlaag van Zondag is de positie van Blauw-Wit zóó, dat het degradatiegevaar haast niet meer kan worden afgewend. Kiekje uit den met 2-1 door Zeeburgia gewonnen wedstrijd in het Stadion. Blauw-Wit's doelman onderbreekt een aanval der Zeeburgianen.

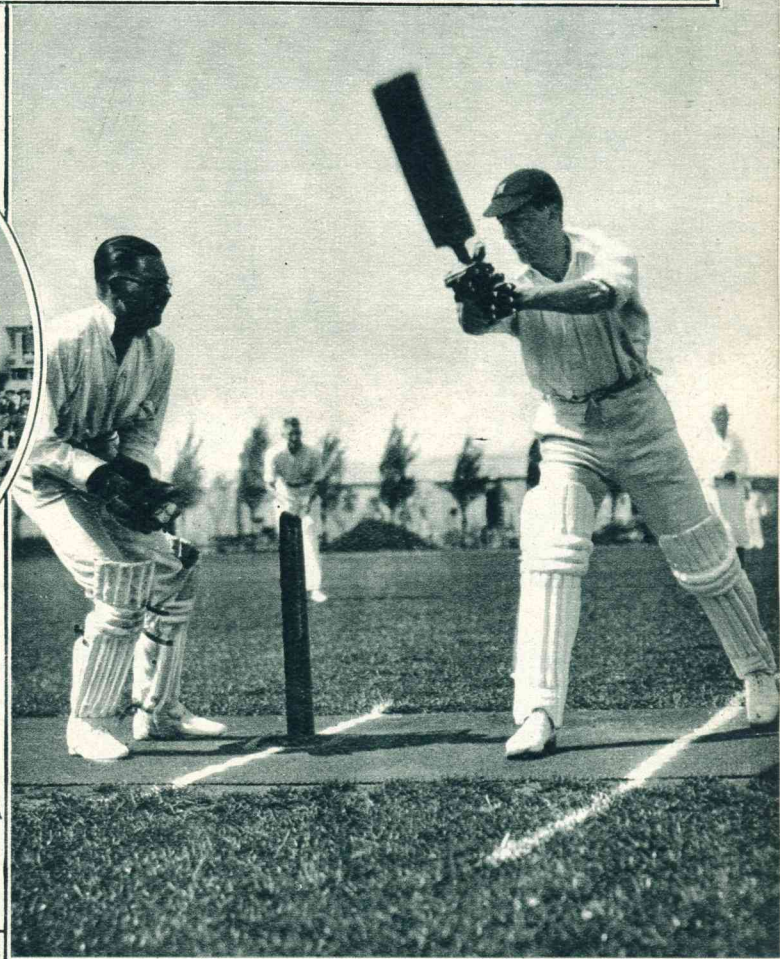
gunstig. Wel behoudt H.F.C. nog de beste kansen, doch de Zeeburgianen hebben hun lot in elk geval nog geheel in eigen handen.

Scheen het aanvankelijk dat D.E.C.'s einde in de tweede klasse vrijwel roemloos zou zijn, de rood-baadjes hebben zich zoo-
waar ineens hersteld en ook hier kleurt weer een kleine lichtstreep den min of meer verduisterden voetbalhemel. D.E.C. klopte n.l. Zondag het Hoornsche Hollandia met 4-1. Met dezen uitslag is ook O.V.V.O. gebaat, dat nu de beste kansen heeft. Voor D.E.C. is de a.s. ontmoeting tusschen Hollandia en O.V.V.O. te Hoorn van groot belang. Trouwens, voor den Amsterdamschen derde-klusser niet minder.

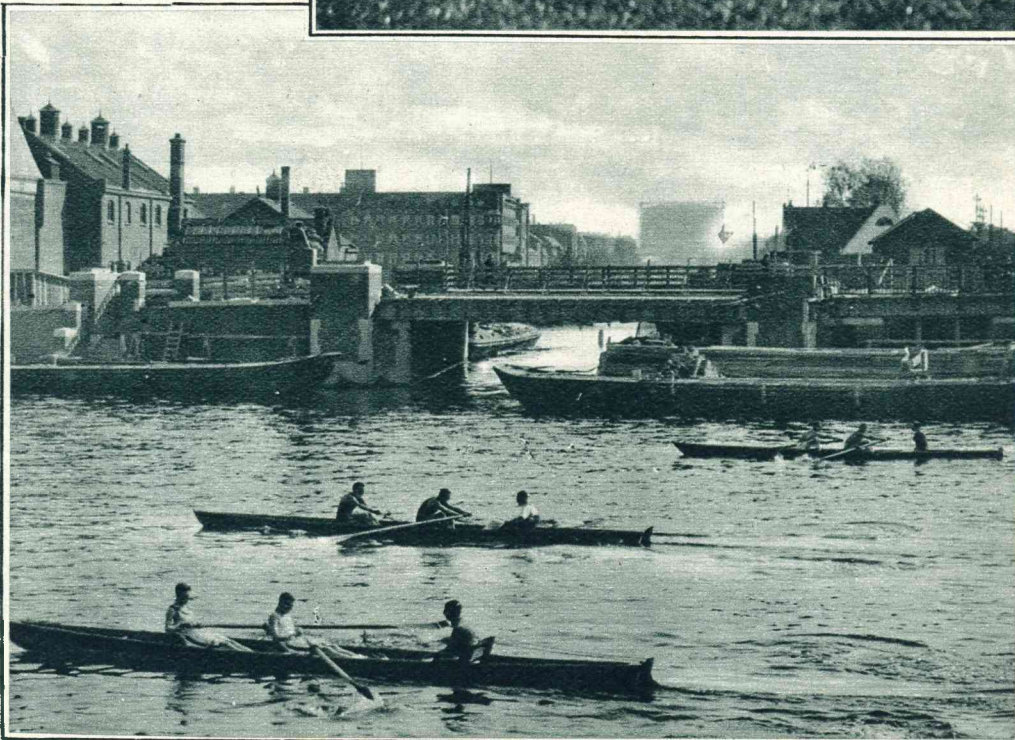

D.E.C. wint met 4-1 van Hollandia. Eindelijk zijn de D.E.C.'ers los gekomen. Deze spelkiek is genomen voor het doel van D.E.C.

V.R.A. opende Zondag de cricket-competitie met een nederlaag tegen Haarlem. Kiekje uit den cricketstrijd achter het Stadion. Glerum aan bat.

De wedstrijd Blauw-Wit—Zeeburgia in het Stadion. Een hoekschop op het doel der zebra's.

Zondag hebben op den Amstel roeiwedstrijden plaats gehad voor beginnelingen. Na den start van de eerste race.

De strenge, oude Spaanse zeden maken het voor den trouwlustigen jongeman niet gemakkelijk 'n geschikte levensgezellin te vinden. Kennismaking op de wijzen, zooals bij ons gebruikelijk, is in Spanje niet bekend. De jongelui van Barcelona hebben er echter iets op gevonden. Op de openbare pleinen komen zij samen om gezamenlijk de Sardana, een populair volksdans, uit te voeren. Iederen Zondag komen zoo, al dansende, de verlovings tot stand.

Oud en jong danst de Sardana. Wie niet mee doet, verspeelt zijn trouwkanzen.

DE HUWELIJKSDANS VAN BARCELONA

De belangstelling van het publiek voor den huwelijksdans is altijd groot

De moeilijke figuren, die bij de Sardana gemaakt moeten worden, beletten niet om elkander diep in de oogen te blikken.

Een babbeltje na afloop van den dans.

De Uitslag van onze Prijsvraag

WIM EN ANS OP DE HUWELIJSREIS

Eindelijk! We hebben het geduld der deelnemers aan deze prijsvraag wel op de proef moeten stellen, maar het uitzoeken en sorteren der oplossingen heeft zóóveel tijd in beslag genomen, dat we pas hedenmorgen 't uiteindelijke resultaat hebben kunnen vaststellen. Hierbij is gebleken, dat toch nog heel veel Nederlanders hun eigen land niet zóó kenden, dat ze de tien afgebeelde stadsgezichten zonder mankeeren konden thuisbrengen. Natuurlijk, het Rijksmuseum te Amsterdam en de hefbrug te Rotterdam, zoowel als het Vredespaleis te Den Haag zijn bekend genoeg om door eenieder herkend te worden, maar een kiekje uit Zwolle, de bekende Sassenpoort, of de Martinatoren te Groningen leverden voor velen moeilijkheden op, evenals een onderaardsche foto uit de Katacomben te Valkenburg. Ook het Marker interieur is door menigeen foutief aangeduid. Kortom, we hebben moeten vaststellen, dat geen al te groot gedeelte der oplossingen volkomen juist was, zoodat het aantal deelnemers, dat voor een prijs in aanmerking komt, ook niet zoo groot is als anders.

Toch was dit getal veel grooter dan 100, zoodat de loting heeft moeten uitwijzen wie ditmaal de gelukkige prijswinnaars zijn.

We laten nu eerst de juiste oplossing volgen:

A — Amsterdam (Rijksmuseum); B — Den Haag (Vredespaleis); C — Rotterdam (Hefbrug); D — Middelburg (Raadhuis); E — Eindhoven (Philips-fabrieken); F — Valkenburg (In de Katacomben); G — Utrecht (Oude Gracht met Domtoren); H — Zwolle (Sassenpoort); I — Groningen (Martinatoren); K — Marken (Binnenhuis).

En nu de prijswinnaars: Het gouden horloge is ten deel gevallen aan den heer Bob Scholte, Kromme Mijdsrechtstraat 32hs., Amsterdam; de pendule met Westminster-slag aan den heer J. C. Koster, Madurastraat 65 I, Amsterdam (O.); de cassette met tafeldessertmessen aan Mevr. L. Bakker, Van Oldenbarneveldlaan 61, Hilversum.

De overige prijzen, alle waardevolle luxe voorwerpen, zijn gewonnen door:

W. J. Grotegoed, Sumatraplantsoen 88 I, Amsterdam (O); G. Luif, Ruysdaelkade 145, Amsterdam; J. Jongers, Acaciastraat 5, Haarlem (Noord); J. Rienstra, Marnixstraat 238, Amsterdam (C); D. Steensma, Bellamystraat 15hs, Amsterdam; V. A. G. Kaagman, Molenweg 106, Enkhuizen; D. Nol, Dirk Duivelsweg 1, Alkmaar; J. Hovingh, Rigelstraat 31, Amsterdam; W. E. de Vries, Hoofdweg 216 I, Amsterdam; I. Notebaard, v. d. Waalstraat 1, Amsterdam (O); W. J. Baden, 1ste Sweelinckstraat 23 III, Amsterdam; J. B. Rob, Veerstraat 27, Bussum; Mevr. Gomes, Plantiusstraat 7, IJmuiden (O); Mevr. S. Volkers—Ibsen, Donarstraat 13 I, Amsterdam; J. J. Haller, Oostdijk 9, Noord-Beemster; Mej. Weg—de Boer, Gr. Bickerstraat 25 I, Amsterdam; M. Pach, Solostraat 17 hs., Amsterdam; F. Lensen, Schoorl (N-H); E. G. Bermenth, Pres. Steinstraat 53, Haarlem; D. Wassink, Vrolijkstraat 224 III, Amsterdam (O); I. Hindeblad, Station, Bergen (N-H); F. J. Odijk, Looiersgracht 28 III, Amsterdam; J. W. H. Peters, Kanaalstraat 79 I, Amsterdam; W. Boshuis, 1e Jan van de Heijdenstraat 82, Amsterdam; Jan Roest, Amsterdamstraat 182, Muiden; W. Utema, Da Costakade 111 I, Amsterdam (W); H. v. Ooijen, Verdrongen-oord 43 a, Alkmaar; Th. v. Seggelen, Glasblazerstraat 41, Haarlem; W. Kwak, „Vijverhof”, Lage Vuursche; P. v. Zeeland—Blijleven, Egelantiersgracht 215 II, Amsterdam; H. Schol, Napierdwaarsstraat 13, IJmuiden (O); Mevr. Schijling, Veerstraat 6 hs., Amsterdam; Mej. de Kreij, Madurastraat 71 II, Amsterdam (O); Th. H. v. Zurk, Jac. van Lennepstraat 203, Amsterdam (W); W. v. d. Berg, Nieuwe weg B61, Hoogkarspel; Jac. v. Beelen, Sec. Varkevisserstraat 256, Katwijk aan Zee; Kirpenstein, N. Kade 66, Alkmaar; J. Blokland, Trompstraat 130, IJmuiden; D. Sanders, Biesboschstraat 33, Amsterdam; F. v. d. Heiden, Ringdijk 39 I, Amsterdam; W. H. Vermeulen, Tulpstraat 17, Alkmaar; H. A. Vinkenweg, Wijdenesserstraat 10, Amsterdam-Noord; J. H. Sprenger, Badhuislaan 13, Krommenie; A. C. Prinsee, Tulpstraat 19, Koog a/d Zaan; M. Reens, Benviljoenstr. 5 huis, Amsterdam; A. G. Weenink, Spoorstr. 2, Nieuw-Vennep. F. G. Straus, Kinkerstraat 5 III, Amsterdam-W.

Een troostprijs viel ten deel aan: Drs. J. Tensen, Govert Flinckstraat 301, Amsterdam-Z.; E. Nieuwenhuis, Ign. Bispincklaan 1, Bloemendaal; P. Tromp, Centaurusstraat 21, Haarlem; v. Dijkman, Witerwaardenstraat 160, Amsterdam; K. Groot, Amazonenstraat 52 hs., Amsterdam; F. Bonten, Resedastraat 18 boven, Amsterdam-N.; F. Laven, Vrouwehekstraat 24, Haarlem; Jac. Koning, Singel 79, Weesp; L. Of-

fenberg, Bosch en Duinlaan 10, Bloemendaal; W. Veenendaal, Heeren-gracht 503, Amsterdam; J. Scherpenhuizen, Davisstr. 32 II, Amsterdam; C. A. H. Wismeier, Insulindeweg 4a, A'dam; A. D. v. Beelen, Wassenaarschestraat 3, Noordwijk-Binnen; Mevr. E. de Graaf Mooijboer, Rombaut Hogenbeetsstraat 48 II, Amsterdam; J. B. Ahlers, 2e Hugo de Grootstraat, Amsterdam; L. M. Alderbeste, Zuidlaan 6, Bergen; P. Verberne, Rozenstraat 158, Amsterdam; A. Heijdemann, Marnixstraat 53 I, Amsterdam; G. v. Heijningen, Louis Bothastraat 13 I, Amsterdam; N. Hofman, v. d. Pekstraat 106 boven, Amsterdam; Mevr. Drechsel, v. Bossestraat 110 hs., Amsterdam-W.; A. A. v. Raad, Piet Heinstraat 18, Den Helder; Kloosterman, F. v. Almondestraat 126 III, Amsterdam; A. Huysen, Pretoriusstraat 13, Amsterdam; C. P. Heis, Tolstraat 125, Amsterdam; C. J. Koning, Hoofdweg 209 hs., Amsterdam; Mej. Elzink, Station, Blokker; J. Meijer Volkers, Balistraat 38 I, Amsterdam; D. Schoenmaker, Vlietstraat 20 I, Amsterdam; J. Loenen-Kroeze, Chrysantenstraat 25, Hilversum; J. W. Peters, Springerstraat 4 II, Amsterdam; J. F. Rademaker, Pres. Steijnstraat 7 I, Amsterdam-O.; Van Es, Molenbeekstraat 32, Amsterdam; J. F. v. Oostrum, Wognummerstraat 73, Amsterdam; P. V. den Kommer, Frederik Hendrikstraat 35 II, Amsterdam; H. Nijzink, Zuiderkerkstr. 20, Koog a/dZaan; J. P. W. Blasberg, Hoofdweg 417, Amsterdam; J. Nibbelink, v. Boetzelaerstr. 55 III, Amsterdam; F. Buurma-Schüle, Ringdijk 20, Amsterdam; H. Hoen, 2de Oosterparkstr. 142, Amsterdam; H. Bouman, Jac. v. Lennepstr. 278, Amsterdam; K. v. Tiel, Molukkenstr. 30 I, Amsterdam O.; E. Piezaro, Reggestr. 7, Amsterdam; A. Spruyt, Nieuweg 144, Hilversum; J. W. C. H. Lubbert, Sperwerlaan 17 II, Amsterdam-N.; J. Middelbeek, Fagelstr. 63 hs., Amsterdam; M. Zeeders, Oosterbuurtstr. 507, Terschelling; J. Borrenbergen, Adm. de Ruyterweg 194 II, Amsterdam; W. S. Grooteman, President Brandstraat 62 hs., Amsterdam; N. Oosterhof, Jan Mayenstr. 9, Amsterdam. — De prijzen zullen dezer dagen verzonden worden.

S-1 cl

In elken flacon
Silvikrin
een rijkdom
van Nieuw Haar

Millioenen levende actieve haarcellen zijn in een paar druppels Silvikrin werkzaam. Zij zijn verkregen volgens het gepatenteerde procédé van Dr. Weidner

De roos verdwijnt, de jeuk en haaruitval houden op en nieuw gezond haar verschijnt reeds na 14 dagen.

Ook Uw kinderen hebben 't nodig. Silvikrin maakt de hoofdhuid vruchtbaar en voedt de haarwortels.

Uw Drogist en Kapper verkopen Silvikrin.

De dagelijkse druppel doet het

In ernstige gevallen	Silvikrin Puur Vlootbaar
Bij Gezond haar	Haarwater
Bij lichte uitval	Silvikrin vetvrij
De wekelijkse Haarwassing	Silvikrin Shampoo

Uw Haar te dun - Silvikrin

• Ook al zijn de gure dagen voorbij, dan mag dit voor U nog geen reden zijn, de verzorging van Uw teint achterwege te laten. Integendeel. Juist in het voorjaar is een dagelijkse verzorging van Uw huid een eerste vereischte. Iederen dag weer behoeft Uw huid één of meerdere massages met **Pond's Cold Cream**, die haar grondig reinigt en haar jong houdt. Maar óók wanneer ge uitgaat, hetzij 's morgens of 's avonds, doe dan altijd een weinigje **Pond's Vanishing Cream** op Uw gezicht. Ze vormt een goede basis voor poeder en geeft U een aantrekkelijke matte teint.

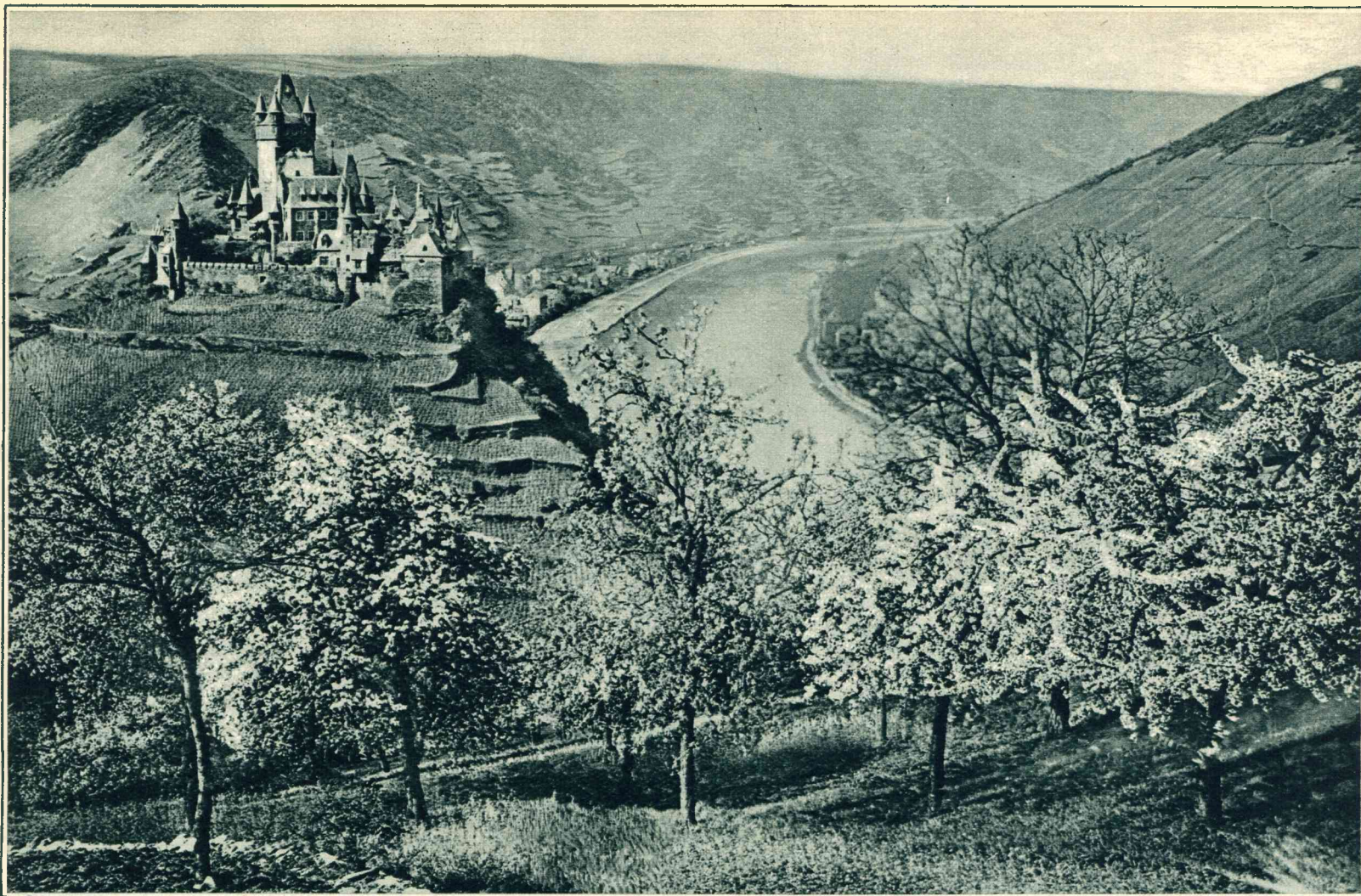
VERZORGT UW TEINT MET

POND'S

VANISHING EN COLD CREAM

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van 10 ct portie aan Pond's Extract Co., Afd. 165, Amsterdam

Lente aan de Moezel. — Burg Cochem aan het heerlijke Moezeldal.

De Prijs van Donald's Erfenis

Vroeg in den morgen, onmiddellijk nadat de paarden verzorgd waren, hadden de jongens van de Hill-Bar Ranch, Lionel Donald naar zijn laatste rustplaats gedragen. Hij had een graf gevonden aan den voet van den Wildhorse Mesa, dien hij tijdens zijn leven dagelijks had beklommen om over de wijde prairie uit te kijken.

Nu was het avond. In de kleine hut, die hij jarenlang met Donald had gedeeld, zat George Beaverdale thans alleen aan tafel. Met iets als verbazing in zijn blik keek hij telkens weer rond. Hier hingen Lionel's kleren, daar stond zijn oude koffer en hier lag zijn pijp. Alleen de man aan wien al deze dingen hadden toebehoord, was er niet meer. Twaalf uren nadat hij zijn wervelkolom had gebroken bij den val van een wild paard, rustte hij reeds voorgoed aan den voet van den Mesa. Het leek onbegrijpelijk en toch viel er aan het feit niet te twijfelen.

George's blik viel op den koffer. Hij was oud en versleten en het tiende deel nog niet waard van het dure slot dat er aan hing. Op het deksel zat het naamplaatje van 'n Londenschen fabrikant, die wel nooit zou hebben kunnen droomen, dat zijn werk zelfs thans nog de belangstelling trok van een piekerenden cowboy in het verre Westen.

Eigenlijk gold die belangstelling niet den koffer, maar den inhoud. Lionel Donald had daar altijd over gewaakt, als hield hij het oog op een schat. Nog nooit had hij den koffer open laten staan als hij de hut verliet en dat had het vermoeden gewekt dat hij iets bijzonders moest bevatten.

George Beaverdale hoefde zijn nieuwsgierigheid thans niet langer meer te bedwingen. Hij was meester van den koffer en dus ook van den inhoud. Geen mensch zou zijn rechten erop betwisten, want erfenamen had Lionel Donald niet. Dat had hij tenminste herhaaldelijk verzekerd, hoewel hij overigens nooit erg mededeelzaam was geweest.

George begon van zijn verbazing te bekomen. Het onbegrijpelijke was toch een feit: gisteravond zaten zij hier nog samen aan tafel en thans was hij maar alleen. Hoofdschuddend stond hij op. Met een schichtigen blik in het rond, alsof hij zelfs nu nog bevreesd was dat Donald hem betrappen zou, sleepte hij den koffer naar het venster. Hij haalde

DOOR PHILL LINCOLN

den sleutel uit Donald's broekzak en opende het slot. En vervolgens sloeg hij het deksel op.

Verbaasd bekeek hij den inhoud. De koffer bevatte niets dan een linnen geldzakje en een klein pakje, heel iets anders dan wat hij verwacht had te vinden. Werktuiglijk begon hij het geld te tellen. Er zaten honderdvijftig dollars in het zakje, drie gouden Engelsche ponden en een vijfpondsbiljet. Alles bij elkaar nog een aardig bedrag, waarvan George zich gerust als eigenaar mocht beschouwen.

Nieuwsgierig en half voorbereid op een verrassing opende hij het pakje. Er kwamen eenige papieren en een portret uit te voorschijn, die hij stuk voor stuk onderzocht. Allereerst viel hem een Engelsch paspoort in handen. Het vermeldde den naam John Barrymore, geboren te Londen op 30 Maart 1900.

Ten hoogste verbaasd keek George naar het portret van den pas. John Barrymore vertoonde een sprekende gelijkenis met Lionel Donald, alleen leek hem de laatste wat ouder toe. Toch twijfelde hij er niet aan of Barrymore en Donald waren dezelfde persoon. Het verschil in leeftijd liet zich gemakkelijk verklaren uit den ouderdom van het paspoort, dat in 1920 bleek te zijn uitgereikt.

George Beaverdale floot even tusschen de tanden. Hij had eigenlijk altijd een of ander geheim in Donald's leven vermoed, niet alleen omdat deze nooit over het verleden had gesproken, maar daarenboven omdat zijn beschaafde manieren een goede afkomst en opvoeding verrieden. Dit paspoort stelde hem in het gelijk. John Barrymore had in Amerika dertien jaar lang onder een vreemden naam geleefd. Maar waarom?...

Een brief gaf daar een bevredigend antwoord op. De inhoud telde slechts een paar regels, met de volgende koele afscheidswaarden, geschreven door een flinke meisjeshand:

„Beste John. Ik heb je laatste verzoek niet willen weigeren en zend je hierbij het gevraagde portret. Nu je het land verlaat, is dit een vaarwel. Ik geloof dat je zóó verstandig doet; er staat iets tusschen

ons, dat nimmer kan worden vergeten. Het ga je goed in Amerika, mijn beste wenschen vergezellen je. Vaarwel, Betty.”

„Tata, John Barrymore verliet Engeland omdat er een vrouw in het spel was,” mompelde George. Hij schoof den brief terzijde en bekeek het portret. Het was de beeltenis van een mooi, jong meisje, van ongeveer twintigjarigen leeftijd. Haar oogen hadden een koele uitdrukking en schenen hem afwijzend aan te staren.

„Een katje, geloof ik,” oordeelde George, het portret neerlegend.

Vervolgens nam hij een krant ter hand. Het was een nummer van de Daily Mail van 5 October 1932, een beetje versleten op de vouwen en hier en daar gescheurd. Het blad vluchtig doorlopend, viel zijn blik op een aangestreepte advertentie. Met gespannen aandacht begon hij halfluid te lezen.

„Derde oproeping. Mr. Percy Balmoral, lawyer of the Old Court, brengt hiermede ter kennis van mr. John Barrymore, geboren te Londen, 30 Maart 1900, dat op 5 Januari 1932 te Warwick is overleden: William John Barrymore. Voor afdoening en overdracht der nalatenschap wordt mr. John Barrymore als eenig erfgenaam dringend verzocht, zich ten spoedigste met de bij de wet vereischte identiteitsbewijzen te vervoegen ten kantore van ondergeteekende, Hudson Square 19 Londen W.E. Percy Balmoral.”

George Beaverdale sprong op van verbazing. John Barrymore, alias Lionel Donald, was vorig jaar een erfenis ten deel gevallen en hij had er nimmer een woord over gesproken. Hij scheen er zelfs niet aan te hebben gedacht naar Engeland terug te keeren om haar op te eischen, want hij had nooit iets uitgelaten van een voornemen om het Westen te verlaten. Waarom had Donald zich niet gehaast bezit van zijn rechten te nemen? Was de erfenis de moeite niet waard, of had die oude liefdesgeschiedenis zijn terugkeer in den weg gestaan?...

Werktuiglijk onderzocht George de andere papieren. Er was een geboortebewijs bij van John Barrymore, een paar sportdiploma's van de Oxford-universiteit en een overlijdensacte van Barry-

more's ouders. Ten slotte was er nog een zakboekje. Er stonden aantekeningen en becijferingen in, die duidelijk betrekking hadden op de erfenis. De uitkomst van de berekening was samengevat in een enkelen potloodregel.

„Totaal nalatenschap oom W. L. 1400—1500.”

„Vijftienhonderd pond; toch wel de moeite waard om er voor naar Engeland over te wippen,” bromde George.

Hij begon plotseling de hut op en neer te lopen. Er was hem een gedachte ingevallen, die hem niet meer met rust liet. Hier lagen de identiteitsbewijzen van John Barrymore. De man, die er zich mee aanmeldde, was verzekerd van een erfenis van ongeveer vijftienhonderd pond, een fortuin voor een doodarmen cowboy. Wat kon er op tegen zijn, dat hij de plaats innam van den erfgenaam?

George Beaverdale dacht scherp na. Barrymore, alias Donald, had hem meermalen verzekerd, dat hij alleen stond op de wereld. Gevaar voor ontdekking van het bedrog was er dus zoo goed als niet. Dat hij niet op Barrymore gelek, deed er weinig toe. Hij was even groot, ongeveer even oud en daarenboven gaan dertien jaren in een ruw klimaat niet voorbij, zonder iemands uiterlijk grondig te veranderen. En daarbij kon hij zijn baard nog laten groeien.

Beaverdale ging alle mogelijkheden na. Hij zou de vrouw kunnen ontmoeten, voor wie Barrymore Engeland verlaten had. Misschien ook een anderen kennis van vroeger. En die zouden zijn valsche identiteit spoedig hebben vastgesteld. Een enkele vraag, die betrekking had op gemeenschappelijke herinneringen, zou hem reeds door de mand doen vallen. Maar die ontmoetingen kon hij vermijden, als hij zijn overkomst geheim hield. Hij kon zich in Engeland aanmelden, zich identificeren en met de erfenis onmiddellijk weer naar Amerika terugkeeren. Desnoods kon hij zich in Londen verborgen houden, zoodat hij geen last zou hebben van Barrymore's vroegere kennissen.

In George's gedachtengang losten de moeilijkheden zich op als sneeuw voor de zon. Maar toch voelde hij een zekeren angst voor de een of andere fout, die hij kon maken. Was het bijvoorbeeld niet mogelijk, dat Donald zelf reeds het voornemen had gemaakt naar Engeland terug te keeren en dat hij dit aan mr. Percy Balmoral had bericht? Het verschil in handteekening zou dan alles verdragen.

George vond er iets op om zich daaromtrent zekerheid te verschaffen. Na een slapelozen nacht zocht hij 's morgens den baas van Hill-Bar Ranch op.

„Ik heb drie jaar met Donald samengewoond, baas, en het is dus niets meer dan plicht dat ik iets voor hem doe. Had hij nog familie, die gewaarshuwd moet worden?”

De rancher schudde ontkennend het hoofd. „Ik heb hem er nooit over hooren spreken.”

„Niet?” vroeg Beaverdale onschuldig. „Ik dacht toch dat ik hem kort geleden nog had hooren zeggen, dat hij van plan was in het najaar naar huis terug te keeren.”

„Dat kan niet!” zei de rancher beslist. „Hij heeft in Januari mondeling met me afgesproken, dat hij nog drie jaar op de ranch zou blijven. Hij heeft er het handgeld voor opgestreken en ik zie Donald niet voor een zwendelaar aan.”

George Beaverdale was gerustgesteld. Het was zeer onwaarschijnlijk, dat Barrymore nu reeds aan den Londenschen zaakwaarnemer zou hebben kennisgegeven, dat hij over drie jaar de erfenis in ontvangst kwam nemen. Als hij al ooit het plan had gehad, dat te doen. Want alles wees er op, dat de erfenis hem onverschillig liet en dat hij er weinig lust in had, weer naar Engeland terug te keeren.

Den volgenden morgen werd de Hill-Bar Ranch in verbazing gebracht door de verdwijning van George Beaverdale. Men zocht hem op de onmogelijkste plaatsen, maar elk spoor ontbrak en eindelijk nam men aan, dat hij genoeg had gekregen van het harde prairieleven.

John Barrymore, alias Beaverdale, was intuschen op weg naar Salt-Lake-City. Dank zij de spaarpenningen van Lionel Donald was hij in staat zich het allernoodigste voor de reis aan te schaffen. De Great Western Railway bracht hem naar New York, waar hij zich drie dagen later inscheepte voor Southampton. George Beaverdale

bleef in Amerika achter en de man, die aan boord van de „Hoboken” een derde klas was betrok, heette John Barrymore. Zelfs zijn kleinste kledingstukken waren van de initialen J.B. voorzien en zijn pas liet niet den minsten twijfel over aan zijn identiteit.

Vijf dagen later legde de „Hoboken” in Southampton aan. Barrymore had zich heelemaal ingeleefd in zijn rol en zonder eenige onrust stapte hij aan wal. Drie uur later zat hij in den trein naar Londen en nog denzelfden avond vervoegde hij zich ten huize van mr. Percy Balmoral, die hem met de grootste voorkomendheid ontving.

De afdoening van zaken liet niet het minste te wenschen over. Mr. Balmoral twijfelde geen oogenblik aan de identiteit van den valschen erfgenaam. Reeds den volgenden dag werden de identiteitsbewijzen aan het Old Court voorgelegd en nog denzelfden middag werd de erfgenaam tot het Hof toegelaten, om de verklaring te beedigen, dat hij John Barrymore was en geboren op 30 Maart 1900 in het IVe district van Londen. Hiermede was zijn identiteit officieel vastgesteld en waren alle formaliteiten vervuld.

Buiten zichzelf van vreugde over den goeden afloop verliet John Barrymore het paleis van het Old Court. Morgen vroeg zou mr. Balmoral rekening en verantwoording geven van zijn beheer en een paar uur later hoopte hij zich in Southampton te kunnen inschepen voor New York.

Hoogst tevreden betrad hij zijn hotel. In de vestibule passeerde hij een paar heeren, die oogenblikkelijk in het geheel niet op hem letten. Zoodra hij zijn kamer had ontsloten, voelde hij zich licht op den schouder getikt. Hij draaide zich verschrikt om en staarde in het scherpgesneden gelaat van een der heeren, die hij beneden was gepasseerd.

„Ik wenschte u even te spreken, sir,” klonk het beleefd.

De angst neep John Barrymore plotseling de keel toe. „Kom binnen,” zei hij schor.

De vreemdeling bleef met de hand in zijn zak bij de deur staan.

„Ik ben inspecteur Batcombe van Scotland Yard; uw naam is John Barrymore?”

„Jawel,” antwoordde Barrymore. Hij zakte tegelijk door zijn knieën en greep zich haastig aan de tafel vast.

De inspecteur knikte tevreden.

„Dan is u mijn arrestant, sir. Ik geef u vijf minuten om orde op uw zaken te stellen; ik verzoek u haast te maken.”

Barrymore werd doodsblee. „Uw arrestant... waarom?” hakte hij. „Weet u wel wie ik ben...? John Barrymore van...?”

„Van Londen, 30 Maart 1900,” vulde de inspecteur aan. „Juist, er is geen vergissing mogelijk.”

„Maar... maar waarom dan toch?” vroeg Barrymore stamelend.

Lente aan den Rijn. —
Burg Maus, hoog boven
de typische wijnterrassen.

De inspecteur glimlachte spottend. „Kom, kom, is u zoo kort van geheugen, mr. Barrymore? Welnu, ik wil het met genoegen even opfrisschen. In Januari 1920 bestond er een klein meningsverschil tusschen u en William Hutchinson; herinnert u zich dat nog? U studeerde allebei rechten in Oxford en het meningsverschil ontstond om de gunst van een zekere miss Betty Trevelyan. Is u dat soms ook vergeten?”

Barrymore hakte iets onverstaanbaars.

„Maar zeker zult u dan toch nog wel weten van het duel, waarmee het meningsverschil eindigde, nietwaar? En ook herinnert u zich zeker, dat u uw tegenstander zoo zwaar verwondde, dat hij stierf. Anders had u toch geen reden gehad het land te ontvluchten. Welnu, mister Barrymore, de jury heeft u tijdens uw afwezigheid schuldig verklaard aan doodelijke mishandeling. Het vonnis was twee jaar gevangenisstraf, waarvan geen beroep meer mogelijk is. Begint het nu helderder te worden in uw herinnering?”

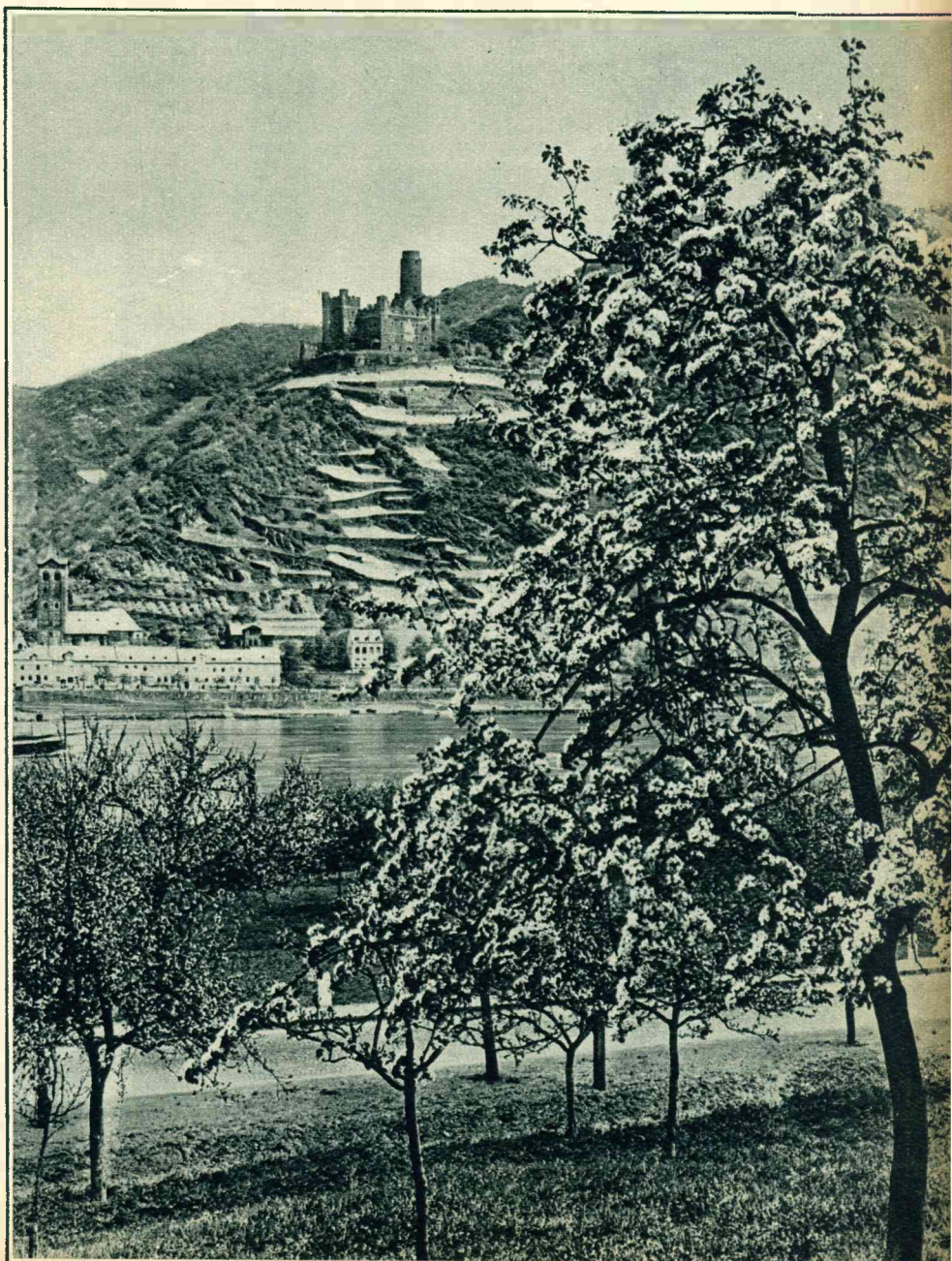
Hij zag Barrymore wankelen en liep vlug op hem toe. „U heeft een dommen streek begaan,” hernam hij hoofdschuddend. „Als u nog twee jaar gewacht had met het opeischen van die erfenis, was de straf verjaard geweest...”

John Barrymore begreep plotseling alles, ook het besluit van den man, wiens plaats hij innam, om nog drie jaar in het Westen te blijven. Hij kon ontkennen en wellicht ook bewijzen, dat hij John Barrymore niet was, maar dan stond George Beaverdale schuldig aan diefstal van documenten, valscheid in geschrifte en meened...

„Welnu?” vroeg de inspecteur met nadruk.

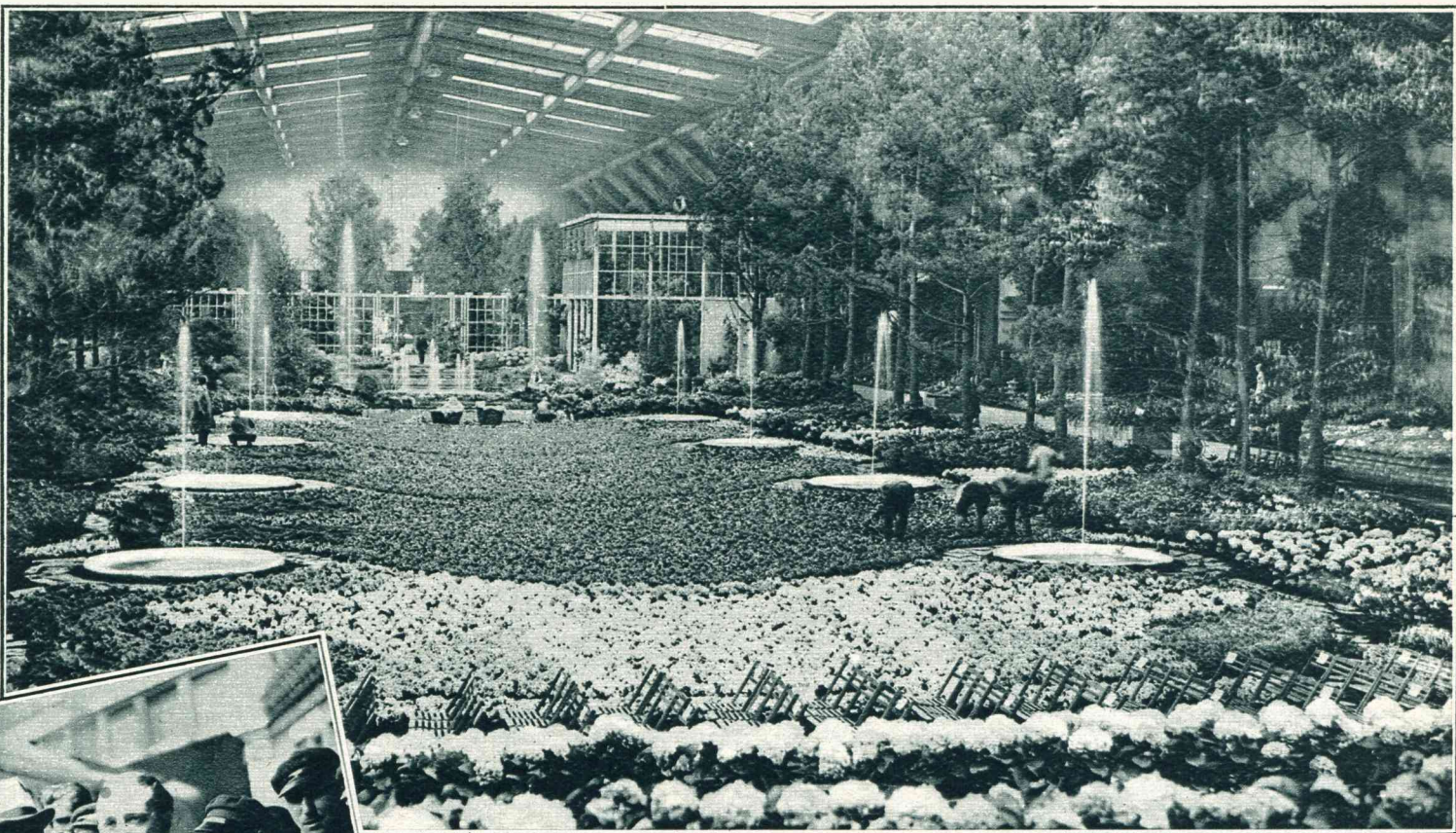
John Barrymore stak zonder een woord van tegenspraak de handen uit. Barrymore of Beaverdale, het bleef om het even: de prijs van Donald's erfenis zou een paar jaar gevangenisstraf blijven.

„Ik beken alles en zoo noodig nog meer,” zei hij met een idioten lach en strompelend ging hij naast den inspecteur naar den wachtenden auto.

Een blik in de groote hallen der tentoonstelling van park- en tuinaanleg te Berlijn, welke dezer dagen werd geopend. De fontein ontbreken niet.

Marlene Dietrich, de bekende filmactrice, is uit Hollywood vertrokken en in Europa aangekomen. Groot opzien baarde haar heerencostuum, dat zij bij haar aankomst te Parijs droeg.

BUITENLANDSCHE FOTO'S

Zomer in Londen. Het personeel van de groote banken en handelskantoren gebruikt thans de lunch in de parken.

Te Parijs werden in enkele wijken der stad demonstraties gehouden om de bevolking te onderrichten in het gebruik van gasmaskers. Een kijkje in een der vergaderzalen waar de lessen gegeven werden.

Wij brengen U het geluk in huis

Donderdag 1 Juni a.s., de groote trekking der Lofen Credit National de France emission 1919, gegarandeerd door den Franschen Staat. Hoofdprijs wederom een miljoen franc of 98.000 gulden. Verder een groot aantal prijzen van frs. 500.000 of 49.000 gld., o. a. vijf à frs. 100.000, tien à frs. 50.000 enz. Tegen storting van slechts drie gulden zenden wij U onmiddellijk een deelname, welke recht geeft op den vollen prijs (dus geen gedeelten). 2 stuks / 5.50, 3 stuks / 8.50, 6 stuks / 13.50. — Zendt nog heden postwissel of girostorting No. 135175 aan de firma J. SANDERS, Commissionair in Effecten, Hoogstraat 4, Den Haag. Iedere koper ontvangt drie dagen na de trekking gratis de lijst. Drie Hollanders wonnen reeds een miljoen franc. Bestelt nog heden, want 1 Juni a.s. kan voor U een geluksdag worden.

In de
diepdoor-
dringende
werking
ligt de
waarde!

Huidverzorging onder de huid,

dat is de moderne huidverzorging! Ook U kunt de huid van onderaf vernieuwen, stevig maken en verjongen, als U de huid beslist vaak met Crème Mouson inwrijft. Alleen Crème Mouson dringt zoo diep in de poriën van de huid, dat zij haar diepste celweefsel bij den opbouw en bij het spannen kan ondersteunen. Crème Mouson is er niet mede tevreden alleen de huidoppervlakte in te vetten, maar wordt geheel en al door het huidweefsel geabsorbeerd. Zij maakt de huid zoo zacht als zijde, frisch en gezond, zonder een onaangename vetglans daarop achter te laten.

CRÈME MOUSON

Sinds onze laatste opgave
keerden wij tengevolge onzer

GRATIS Ongevallenverzekering

de volgende bedragen uit aan:

G. Vugts, Thereheide A 157, St. Michiels-Gestel	f 250,—
P. C. de Krom, Steensel	250,—
P. v. d. Soest, Tuinstraat 35, De Bilt ..	100,—
D. Schweitzer, Blois v. Treslongstr. 53 I, A'dam	300,—
A. de Jong, Hofdijkplein 3, Haarlem ..	60,—
J. Blom, Jav. v. Dijkstraat 17, Vlaardingen	30,—
J. v. d. Laan, Oude Binnenweg, Hof Lammetje Groen 14/51, R'dam ..	100,—
P. v. d. Wijngaard, Hoek Heuvel- straat 77, Princenhage	100,—
H. Boot, Korte Leur B 56, Leur	250,—
Erfgen. A. de Jager, Stellendam	300,—
Wed. van A. Maat, Rozenlaan 38, Vlaardingen-Ambacht	600,—
T. Smits, B.163, Wilhelminadorp ..	300,—
H. L. de Vroege, Havenstraat 43, Woerden	300,—
Wed. van K. Minnes, Palembang- straat 68 I, Amsterdam	150,—
	f 3.090,—
Vorig totaal bedrag	278.941,—
Nieuw totaal	f 282.031,—

Adverteeren doet verkopen

Vasenol

WOND-EN KINDER-POEDER · BABY-CREME

GRATIS

het prachtige boek
„Handwerkvreugd”

46 kleuren, Indanthren-geverfd, volgens het „Trolasol”-systeem, dat zon-, wasch- en kleurechtheid waarborgt. Plus prima ongebleekt. Gegarandeerd gewicht 100 gram.

Tegen inzending van 50 Everlasting-etiketten, - of f1.50 contant - ontvangt U het mooiste handwerkboek ter wereld ooit verschenen: „Handwerkvreugd” ... samengesteld niet door één persoon doch uit de bekroonde werkstukken van een prijsvraag, waaraan duizenden huisvrouwen hebben medegewerkt.

„Handwerkvreugd” brengt dan ook wel een verbluffende keur van de prachtigste werkstukken op het gebied van breien, haken en weven, alle modellen gedrukt in de originele kleuren en zooveel mogelijk in de praktische toepassing getoond.

De omvang wordt 80 bladzijden, papier en uitvoering is alles eerste klas, met een stevigen linnen band.

„Handwerkvreugd” ... de titel zegt veel, Everlasting de rest. Met „Handwerkvreugd” en Everlasting wordt breien een lust!

EVERLASTING

BREIKATOEN

N.V. STOOMBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS - HEEZE (N.B.)

Een RECLAME-BEGROOTING is niet volledig, wanneer

„De Stad Amsterdam”

niet bij de bladen is opgenomen

Abonneert U op
**DE STAD
AMSTERDAM**

RUÏNE VAN BREDERODE
(SANTPOORT)